EURÓPAI PARLAMENTI MEGHALLGATÁSOK

A BIZTOSJELÖLTEK KÉRDÉSSORRA ADOTT VÁLASZAI

Rocco BUTTIGLIONE

(Igazságügy, szabadság és biztonság)

B. rész – Szakterületre vonatkozó kérdések

A Parlament Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsága (LIBE)

1. Vállalja-e a biztosjelölt, hogy átveszi a Tampere II során az Európai Bizottság által az Európai Tanácsnak benyújtott iránymutatásokat, illetve vállalja-e, hogy tájékoztatja a Parlamentet azokról a pontokról, amelyeket nem szándékozik átvenni, illetve amelyeket – a módosítás elvégzését kiváltó okokat megjelölve – szándékában áll módosítani?

Igen. Osztom a Bizottság által júniusban előterjesztett bel- és igazságügyi (IB) többéves programra vonatkozó első elképzeléseket. Szintén nagyon érdekesnek találtam az Önök elnöke, Bourlanges úr által a közelmúltban készített jelentéstervezetet. Különösen az Európa polgárainak és népeinek szükségleteihez és jogaihoz igazodó prioritások bemutatásának módjához szeretnék gratulálni. Szintén örömmel fogadtam a jelenlegi szerződések, név szerint a 67. cikk (2) bekezdésének teljes mértékű kihasználásának szükségességére vonatkozó nézeteit. E kérdéssel a 3. válaszban foglalkozom részletesen.

Amint azt már számos alkalommal lehetőségem volt kifejteni, őszintén nagyra becsülöm és tisztelem a jelenlegi biztost, Antonio Vitorinót, akivel már volt szerencsém találkozni a „Tampere II" megbeszélések során. Biztos vagyok benne, hogy októberben teljes mértékben tájékoztatni fog az új IB többéves programmal kapcsolatos viták fejleményeiről.

2. Elkötelezi-e magát a biztosjelölt arra, hogy – a biztosok testülete további tagjaival egyetértésben – a hatályos szerződések alapján a már rendelkezésre álló valamennyi lehetőséget kiaknázza az Uniós intézmények demokratikus képviseleti elvének megerősítése céljából?

Az Unió intézményeinek a lehető legdemokratikusabban kell eljárniuk, tekintettel a szerződések által rájuk ruházott szerepkörökre. Amint azt a 3. kérdésben felvázoltam, a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése területén elsősorban az együttdöntés területének a 67. cikk (2) bekezdés által előírt döntéshozatal során való kiszélesítése szükséges.

Elkötelezi-e magát a biztosjelölt arra, hogy:

3. ösztönzi a Tanácsot, hogy legkésőbb 2004. november 5-ig elfogadja az EK-Szerződés IV. címében lefektetett, a bevándorlás területével kapcsolatos intézkedésekre (EKSz. 67. cikke és a Nizzai Szerződéshez csatolt 5. Nyilatkozat) vonatkozóan azt a határozatot, amely lehetővé teszi az együttdöntési eljárás alkalmazását és amelyet már május 1-jén meg kellett volna hoznia?

Igen. Amint azt már említettem, osztom azt az álláspontot, mely szerint az Amszterdami és Nizzai Szerződések által biztosított lehetőségeket a lehető leghamarabb teljes mértékben ki kell használni. A Tanácsnak az EK-Szerződés 67. cikk (2) bekezdése alapján határozatot kell hoznia az együttdöntési eljárás bevezetéséről a IV. cím által lefedett valamennyi területen, mely továbbra is egyhangú döntést igényel a Tanács részéről és melyről a Parlamenttel csak konzultálnak. A polgári jog területe, melynek többségére 2003. február 1-je óta az együttdöntés vonatkozik, szemlélteti, hogy a döntéshozatal milyen előnyöket élvez a minősített többség hatékonysága és a Parlament mint társjogalkotó demokratikus legitimációja révén.
A legutóbbi Eurobarometer-közvéleménykutatások egyértelműek: az EU polgárai jogosan várják el a közös menekültügyi, bevándorlási és határellenőrzési politika késedelem nélküli kialakítását.
A Nizzai Szerződéshez csatolt 5. Nyilatkozatban a tagállamok világos és pontos politikai kötelezettségvállalást tettek az ezt lehetővé tevő eljárási rendelkezések meghozatalára.
A Tanácsnak tiszteletben kell tartania kötelezettségvállalásait, minél előbb, annál jobb.
Úgy vélem, az Európai Tanács november 5-i ülése fordulópontot jelenthet e téren. Az Alkotmányt létrehozó szerződésre vonatkozó megállapodás szemlélteti a politikai akaratot az együttdöntés gyakorlatilag valamennyi döntésre történő kiterjesztésére az igazságügy, szabadságjogok és biztonság területén. E szerződést most ratifikálnia kell a tagállamoknak. De az Európai Tanácsnak novemberben fel kell kérnie a Tanácsot, hogy tegyen meg mindent, amit a jelenlegi szerződések alapján megtehet. Az együttdöntés melletti egyértelmű kiállás jól szemlélteti a közös kötelezettségvállalást a közös megközelítés kialakításra és létfontosságú az új IB többéves program végrehajtása szempontjából.

4. elismeri az EP tényleges jogalkotási kezdeményező jogát nevezetesen abban az esetben, amikor az együttdöntési eljárás (az Alkotmánytervezet III. részének 234. cikke, mely az EKSz. 192. cikkének helyébe lép) alá tartozó területen tervezik új jogszabályok meghozatalát?

Az EK-Szerződés rendelkezéseinek megfelelően az Európai Parlament – akárcsak a Tanács – felkérheti a Bizottságot, hogy nyújtsa be a vonatkozó javaslatokat (EK szerződés 192. cikke), még akkor is, ha az érintett területre nem vonatkozik az együttdöntés. Rendszerint a Bizottság eleget tesz e felkéréseknek, mindazonáltal az Európai Parlamenttel kötött keretmegállapodás (5. pontja) szerint a Bizottságnak gyorsan és kellő részletességgel kell választ adnia e felkérésekre.

Az Európai Konvent tárgyalta annak kérdését, hogy kinek van joga a jogalkotási kezdeményezésekhez, de az Alkotmány végül fenntartotta a jelenlegi helyzetet, mely a Bizottság részére ad kizárólagos jogot a kezdeményezésre (I. rész 26. cikk) és rögzíti az Alkotmányban a Bizottság kötelezettségét az Európai Parlament és a Tanács kérdéseire adott válaszok indoklására (III. rész 332. cikk és 345. cikk). Mivel a Bizottság már az Európai Parlament politikai ellenőrzése alatt végzi feladatait, a jelenlegi és jövőbeli intézkedések nézeteim szerint egy kiegyensúlyozott és összefüggő csomagot alkotnak.

Ezzel összefüggésben hangsúlyozni szeretném az Unió következetes fellépésének létfontosságú jelentőségét a kiegyensúlyozott intézményközi munkatervezést illetően. Üdvözlöm azt, hogy az Alkotmány kifejezetten rendelkezik az intézmények által egymás között egyeztetett éves és többéves programok elvéről (I. rész 26. cikk (1) bekezdés). Nézeteim szerint hatékonyabb és következetesebb lenne, ha az Európai Parlament a jövőbeli jogalkotási kezdeményezésekre vonatkozó kívánságait a programozásra vonatkozó intézményközi megállapodások összefüggésében vizsgálná és elemezné, mint rögtönzött alapon a III. fejezet 332. cikk szerint. E szellemiségben létfontosságúnak tartom az Európai Parlament aktív részvételét a többéves program meghatározásában a szabadság, a biztonság és az igazságügy területén, mely alapvető feltétel a program megvalósításában.

5. nem hagyja figyelmen kívül a Parlament elutasítását a jogalkotási javaslatokra, valamint a komitológiai eljárásokon keresztül elfogadott európai bizottsági javaslatokra vonatkozóan és mostantól ilyen irányba módosítja a 468/99 tanácsi határozatot (ahogy ezt az Alkotmánytervezet I. rész 35. cikkének (2) bekezdése előírja)?

A rendes jogalkotási javaslatok esetében a Bizottságnak meg kell őriznie kezdeményezési és a javaslatok időzítéséről és tartalmáról való döntési jogát. Amennyiben az Európai Parlament nem ért egyet a Bizottsággal a javaslat tekintetében, jogalkotóként a Parlament feladata, hogy elfogadja a vonatkozó módosításokat.

A komitológiai reformot illetően a Bizottság a 2004. április 22-i módosított javaslatában vállalta, hogy – idézem: „figyelembe vegye az Európai Parlament és a Tanács álláspontját a jogalkotási ágak egyikének kifogása esetén," minden olyan végrehajtási intézkedés esetében, melynek célja a lényeges elemek alkalmazása vagy az együttdöntés alapján elfogadott alapvető jogi aktusok más elemeinek kiigazítása. Az egyik vagy másik jogalkotói ággal való nézetkülönbség esetén a Bizottság a jogalkotó álláspontjának figyelembevétele mellett így képes lesz jogalkotási javaslatot benyújtani az együttdöntésre vagy kísérleti kezdeményező intézkedést hozni, illetve módosítani a projekten, azaz visszavonni az intézkedést. Ezen esetekben a fent említett javaslat kimondja, hogy a Bizottság tájékoztatni fogja a jogalkotót az okokról, amelyek mint a közösségi

végrehajtót az egyik vagy másik döntéshez vezették. Ez a módosított javaslat, mely tükrözi, hogy a 2003. szeptember 3-i Corbett-jelentés módosításait figyelembe vették, még további tárgyalásokat igényel a Tanácsban.

Az Alkotmány I-35. cikk (2) bekezdése változtatni fog ezen a jogi helyzeten, mert jogalkotási feladatokat delegál a Bizottságra, mely továbbra is a jogalkotó ellenőrzése alatt fog állni. Ez esetben maga a jogalkotó fogja visszavonni a hatáskört és / vagy fogja megakadályozni a delegált rendelet elfogadását.

6. javasolja a Tanácsnak, hogy minden nemzetközi megállapodás megkötésekor vagy a harmadik pillérhez tartozó "közös álláspont" elfogadásakor legalább rendszeresen konzultáljon a Parlamenttel, mivel ezen megállapodások tekintetében nemzeti szinten nincs parlamenti ellenőrzés, valamint, hogy kimerítő tájékoztatást nyújt a parlamenti bizottságok számára és rendszeresen állást foglal a tagállamok jogalkotási kezdeményezéseiről vagy az EU által hozott intézkedések végrehajtásáról?

Vannak olyan közösségi hatáskörön alapuló nemzetközi megállapodások, melyek fontos kérdéseket érintenek, mint például a visszafogadás, polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés, vagy bel- és igazságügyi rendelkezések általános társulási vagy együttműködési megállapodások során. Ezen esetekben elkötelezetten biztosítanám az Európai Parlament teljes mértékű bevonását, az Európai Közösséget létrehozó szerződés 300. cikkének rendelkezései szerint. Az Európai Unióról szóló szerződés 38. és 24. cikkén alapuló, kifejezetten a harmadik pillér kérdéseivel foglalkozó megállapodások esetében a Tanács elnöksége vezeti a tárgyalásokat, a Bizottság szerepe azok segítése. A Tanácsot jelenleg nem terheli semmilyen jogi kötelezettség a Parlamenttel való konzultációt illetően, de nem is akadályozza semmi abban. Én nagyon is támogatnám ezt, és bátorítani fogom a következő elnökségeket, hogy ezt alkalmazzák. Örömmel vettem tudomásul, hogy az Alkotmányt létrehozó szerződés kiterjeszti az Európai Parlament bevonásra vonatkozó jogait ezen a téren.

Egyetértek azzal, hogy a Bizottság az intézményközi megállapodás rendelkezéseinek megfelelően továbbra is teljes mértékben tájékoztassa az Európai Parlamentet a tagállamok kezdeményezéseiről. Úgy vélem, hogy az intézmények közötti őszinte együttműködésnek – melynek elvét a Szerződések alakították ki – tükröződnie kell az információk megfelelő és folyamatos cseréjében. Az Unió akkor működik a legjobban, ha valamennyi intézmény megérti egymást és együtt kölcsönösen előnyös eredményt hoznak létre. Természetesen a kezdeményezéseket beterjesztő tagállamok jobb helyzetben vannak a kezdeményezések céljának és hasznosságának bemutatása terén, mint Bizottság. Biztosként javasolnám a testületnek, folytassák a jelenlegi gyakorlatot, mely során a Bizottság rendszeresen hivatalos álláspontot fogad el a tagállamok jogalkotási kezdeményezéseiről. Ezen álláspontokat szóban bemutatják mind a parlamenti bizottságban, mind a plenáris ülésen.

A végrehajtást illetően az első pillérhez tartozó területeken a szokásos és fennálló eljárásokat kell követni az elfogadott közösségi irányelveket végrehajtó tagállami jogalkotások tekintetében. A harmadik pillér esetében a kerethatározatok alapján a Bizottságtól megkövetelt jelentéseken felül, szintén fontolóra venném a végrehajtásra vonatkozó információk terjesztésének javítását ponttáblázatok alkalmazása révén, mely eszköz fenntartása mellett elkötelezném magam az új többéves program során, illetve fejleszteném a harmadik pillér kezdeményezéseinek nyomon

követését és a még közelebbi nyomon követés eszközeit. Mindazonáltal az Alkotmányt létrehozó szerződés ratifikációjától függően, mely kiterjeszti a Bizottság rendes nyomonkövetési szerepét valamennyi bel- és igazságügyi jogalkotásra, hangsúlyoznom kell, hogy a harmadik pillér aktusainak végrehajtására vonatkozó tájékoztatás nagyban függ attól, hogy a tagállamok mit bocsátanak a Bizottság rendelkezésére.

7. módosítja a 1049/2001 rendeletet a) annak érdekében, hogy a Tanács jogalkotási kérdésekben tartott vitái során szavatolja az átláthatóságot (mint ahogy azt az Alkotmány I. rész 23. cikkének (5) bekezdése, I. rész 45. cikkének (3) bekezdése, I. rész 49. cikkének (2) bekezdése és II. részének 42. cikke is előírja), b) és hogy biztosítsa a parlamenti hozzáférést és/vagy ellenőrzést a szabadság, a biztonság és igazságügy területével kapcsolatos, az intézmények által kezelt bizalmas információk tekintetében (mint ahogy ez a nemzeti parlamentek és kormányok között bevett gyakorlat)?

Teljes mértékben osztom a Parlament aggodalmát a jogalkotási tanácsi viták áttekinthetőségének biztosításával kapcsolatban. A Szerződés jelenlegi rendelkezései szerint a nyitottság célkitűzését két módon is elősegíthetik:

- A nyilvánosság számára hozzáférést biztosítanak az érintett dokumentumokhoz az 1049/2001 rendelet alapján; a tanács jogalkotási dokumentumait gyakran közvetlenül is elérhetővé teszi internetes honlapján;

- az EK- Szerződés 207. cikke szerint a szavazások eredményeit, a szavazáshoz fűzött indokolásokat és a jegyzőkönyvek nyilatkozatait közzéteszik.

Az Európai Alkotmányt létrehozó szerződés továbblép a nagyobb nyitottság elérése felé: a 49. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy Tanács nyilvánosan ülésezik a jogalkotási javaslatok vizsgálata és jóváhagyása során. Ez a rendelkezés az Alkotmány hatálybalépésével alkalmazandó. Ebben az értelemben nincs szükség az 1049/2001 rendelet módosítására.
Másrészről a Parlamentben felmerült a más intézmények birtokában lévő, a szabadság, biztonság és igazságügy területét érintő bizalmas információkhoz való hozzáférés kérdése a hatékonyabb ellenőrzés gyakorlásának érdekében. Az 1049/2001 rendelet célja a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés elveinek és határainak megállapítása, a Szerződés 255. cikke szerint. A Parlament előjogai nyilvánvalóan túlmutatnak az általános nyilvánosság hozzáférési jogain. Emlékeztetni szeretnék arra, már külön szabályok vonatkoznak a Bizottság birtokában lévő bizalmas információk Parlament részére történő eljuttatására. E szabályokat a mindkét elnök által 2000. július 5-én aláírt keretmegállapodás III. melléklete tartalmazza.

8. a szabadság, a biztonság és az igazságügy területéről folytatott éves vitához részletes tájékoztatást nyújt az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek számára a célok megvalósítása során felmerülő problémákról, részletezi a tagállamok álláspontjait és fenntartásait, valamint a problémák megoldására ajánlott megoldásokat? Biztosítani fogja-e, hogy az EUSz. 40-40b. cikkei értelmében folyamatosan tájékoztassák a Parlamentet a

tagállamok G5 csoportjának munkájáról, illetve bármely létrejött emeltszintű együttműködésről?

Igen, megtiszteltetésnek tekinteném a részvételt a szabadság, a biztonság és az igazságügy területéről folytatott európai parlamenti éves vitán, mint a területért felelős biztos. Úgy vélem, hogy az elért célkitűzésekre, az azonosított kudarcokra illetve a jövőbeli munka prioritásaira vonatkozó eszmecsere lehetővé tétele érdekében létfontosságú az éves összegző ülés. Szándékomban áll az ilyen viták alkalmazása annak érdekében, hogy részletes értékelésekkel lássam el Önöket a szabadság, a biztonság és az igazságügy területén tapasztalt főbb problémákról, és hogy megvitassam önökkel a lehetséges megoldásokat. Mindazonáltal világosan ki kell fejeznem, hogy mint biztos, nem feladatom ellátni Önöket átfogó elszámolással a nemzeti álláspontokat és fenntartásokat illetően. Ez a szerep a Tanácsé, melyet az éves vita során az elnökség képvisel.

Ez a politikai terület a növekedés egyedülálló szakaszában van, és közeli demokratikus ellenőrzést igényel európai és a nemzeti szinten. A hathavi ponttáblázat fenntartását e folyamat megkönnyítésének egyik fő eszközének tekintem. Szolgálataimmal együtt rendelkezésükre állok az egyes kérdések megvitatásában, ezen ajánlatomat szívesen kiterjesztem a nemzeti parlamentekre is.

A G5 csoport munkáját illetően – amint azt Önök is tudják – ez egy pusztán nem hivatalos fórum, mely tudomásom szerint lehetőséget jelent egyes képviselők számára a nap kérdéseire vonatkozó eszmecserére. A Bizottság nem vesz részt ezeken az üléseken.

Természetesen vállalnám, hogy tájékoztatom Önöket a korlátozott számú tagállamot érintő, folyamatban lévő olyan munkáról, mely a jövőben megerősített együttműködés alapján tovább fejlődhet. Ez a mechanizmus a jelenlegi Szerződés keretei közé esik.

Úgy vélem, hogy ez hasznosnak bizonyulhat, ha a tagállamok egy kisebb csoportja nem osztja az elérendő célkitűzéseket, de kizárólag ha – és aláhúzom – a Szerződés keretein belül történik.

9. Milyen intézkedéseket szándékozik tenni a biztosjelölt az alapvető jogok emeltszintű védelme iránti igény megerősítésére, amely a tagállamok és a polgárok közötti kölcsönös bizalom egyetlen biztosítéka az európai építmény létrehozásában? Elkötelezi-e magát a biztos arra, hogy a lehető legrövidebb időn belül megvalósítja az Európai Unió csatlakozását az Alapvető Emberi Jogok Európai Egyezményéhez?

Először is ki szeretném jelenteni, hogy megtiszteltetés az alapvető jogok és az állampolgárság védelméért felelősnek lenni az Európai Unióban. Az alapvető jogok és az állampolgárság az európai társadalmi szerződés alapját képezik. Azok tisztelete minden másnak alapját képezi, amit az igazságügy a szabadsági és a biztonság biztosaként megbízatásom alatt tenni szándékozom.

Az Unió a szabadság, a demokrácia, az emberi jogok, az alapvető szabadságjogok és a jogállamiság tiszteletben tartásának elvén alapul. Mindent meg kívánok tenni annak érdekében, hogy polgáraink tájékoztatva legyenek jogaikról. Továbbra is előmozdítanám az Európai Unió alapjogi chartáját, mely alapvető forrásként meghatározza az Európai Unió polgárainak és lakosainak személyes, polgári, politikai, gazdasági és szociális jogait. A jelenlegi Bizottság közleményt adott ki az Európai Unióról szóló szerződés 7. cikkéről. Én támogatom ezt a

közleményt, és annak összpontosítását az alapvető jogok megsértésének a tájékoztatás, az oktatás és az együttműködés révén való megelőzésére. Támogatom az intézményközi párbeszéd gondolatát e kereteken belül.

Az Uniónak az emberi jogokról szóló európai egyezményhez történő csatlakozását egyenes következményének tekintem a Chartának az Alkotmányt létrehozó szerződésbe való jogilag kötelező beépítésének, és az alapvető jogok védelmére vonatkozó hathatós kötelezettségvállalás létfontosságú elemének tekintem az Európai Unió részéről. Ideje a múltban már elvégzett munkára építenünk. Bár Uniónak az emberi jogokról szóló európai egyezményre vonatkozó csatlakozási szerződése megkötéséhez szükséges az Alkotmányt létrehozó szerződés hatályba lépése, javasolnám, hogy amint lehetséges, a Bizottság kezdjen hozzá az ilyen szerződéshez szükséges folyamatra irányuló valamennyi munka felgyorsításához az Európai Parlamenttel és a Tanáccsal egyetértésben.

10. Mi lesz a programja az Európai Unióban az emberi jogok tiszteletben tartását célzó kultúra előmozdítása tekintetében? Rendelkezésre bocsátja-e a nemzeti és európai jogalkotók, valamint az európai bíróságok és a tagállamok alkotmánybíróságai közötti információcserét és vitát előmozdító forrásokat és eszközöket a legértékesebb tapasztalatok és gyakorlatok megosztása, továbbá az uniós szintű referencianormák meghatározása céljából?

A Rasszizmus és Idegengyűlölet Európai Megfigyelőközpontja megbízatásának kiterjesztése egy Alapjogi Ügynökség létrehozására nézeteim szerint logikusan következik az alapvető jogok kérdése növekvő jelentősségéből az Európai Unióban. Örömmel fogadtam, hogy a jelenlegi Bizottság konzultációt kezdeményezett az Európai Parlamenttel és a civil társadalommal az ügynökség létrehozására irányuló javaslat elkészítésére. Elkötelezném magamat a nézetek figyelembe vétele mellett e munka folytatása során. Az ügynökség kulcsszerepet fog játszani egy valódi alapjogi kultúra kialakítása során Európában.

Továbbá javasolnám a biztosok testületének, hogy tartsa fenn és erősítse meg valamennyi jogalkotási javaslat belső ellenőrzését a hatásvizsgálati eszköz révén, az Alapjogi Chartával való összeegyeztethetőségük biztosítása érdekében.

Úgy vélem, hogy létfontosságú a legértékesebb gyakorlatok és információk megosztása a tagállamok között, ha a jogok kérdésében elő kívánjuk mozdítani a párbeszédet. Elkötelezném magamat e hálózatépítés bátorítására, és kész lennék elősegíteni annak megkönnyítését, például az európai bíróságok és a tagállamok alkotmánybíróságai közötti párbeszéd területén.

A nemzeti és az európai parlamenti képviselők közötti információcserét illetően, személy szerint támogatom az Európai Unió nemzeti parlamentjeinek szerepéről szóló, az Amszterdami szerződéshez csatolt jegyzőkönyvben meghatározott rendelkezéseket. Nagyon is üdvözölnék bármilyen hozzájárulást a jogalkotási tevékenységek során a COSAC részéről az igazságügy, a szabadság, a biztonság és az alapvető jogok területén. Úgy vélem, hogy a demokratikus ellenőrzés létfontosságú, és hangsúlyoznám a nemzeti parlamentek szerepét a szubszidiaritás elve betartásának biztosításában az e területekre vonatkozó jogalkotási javaslatok tekintetében, melyre az Alkotmányt létrehozó szerződés megerősített mechanizmusokat biztosít.

11. Egyetért-e azzal, hogy a szabad és pluralista média nélkülözhetetlen előfeltétele a szólás és a tájékoztatás szabadságához való jog maradéktalan tiszteletben tartásának? Elfogadja-e azt az állítást, miszerint az EU-nak politikai, erkölcsi és jogi kötelessége, hogy – hatáskörein belül – biztosítsa az uniós polgárok szabad és pluralista médiához való jogának tiszteletben tartását?

Természetesen igen. Csak egyetérteni tudok ezzel a demokráciát előmozdító kijelentéssel: a szabad és pluralista média valóban létfontosságú követelménye a szólás és a tájékoztatás szabadsága teljes mértékű tiszteletben tartásának. Teljes mértékben tudatában vagyok a bizottság által az év elején elvégzett munka értékének, melynek célja a tagállamok helyzetének szigorú felmérése és javításának megvizsgálása. Az Uniónak – és különösen a Bizottságnak – kötelessége hatáskörein belül biztosítani, hogy betartsák az EU polgárainak jogait. Az Alapjogi Charta 11. cikkének (2) bekezdése – amint azt Önök is tudják – megköveteli azok tiszteletben tartását. Ennek elérésére – bár a média nem tarozik a tárcámhoz – bátorítanám az EU polgárai jogainak magas szinten történő tiszteletben tartását e területen.

12. Egyetért-e azzal, hogy bárminemű érdekellentét meggátolása céljából európai szintű jogszabályra volna szükség ahhoz, hogy politikai szerepet betöltő, vagy arra pályázó személyeknek ne lehessenek jelentős gazdasági érdekeltségeik a médiában? Benyújt-e majd indítványt annak biztosítására, hogy a kormányok tagjai ne használhassák médiaérdekeltségeiket politikai céljaik megvalósításához?

Ez a kérdés egy másik fontos kérdést vet fel, mellyel egy a jelen Bizottság által májusban elfogadott jelentés foglalkozik. Valamennyi politikai szereplőnek, pártoknak ugyanúgy, mint az egyéni jelölteknek követniük kell a szabadság és a demokrácia, illetve az emberi jogok és alapvető szabadságjogok tiszteletben tartásának elvét. A biztosok testületének tagjaként támogatnám az összeférhetetlenség megakadályozására irányuló intézkedések megfontolását a Bizottság hatáskörén belül. Úgy vélem, az átláthatóság javítása a politikai képviselők gazdasági érdekeltségeit – beleértve médiában fennálló tulajdont és érdekeltségeket – illetően fontos lépés.

13. Elkötelezi-e magát a biztos arra, hogy – az alapvető jogok tiszteletben tartásáért – az idegengyűlölet, az antiszemitizmus és a megkülönböztetések elleni küzdelemre vonatkozó európai jogszabályt kezdeményez? Milyen intézkedést javasol a Bizottságnak a diszkrimináció leküzdésére, valamint a kisebbségek, különösen a május 1-jei bővítés után 9,5 millió uniós polgárt számláló roma lakosság védelmének előmozdítására vonatkozóan? Javasol-e középtávú stratégiát a roma lakosság emberi jogainak tiszteletben tartása érdekében létrehozott programok és politikák koordinálására? Támogatja-e egy „Roma Titkárság" létrehozásának gondolatát a Bizottságban?

Amint azt Önök is tudják, az Amszterdami Szerződés 13. cikke alapján jelentős előrehaladást értek el az elmúlt években a két megkülönböztetés elleni irányelv elfogadásával. E tekintetben

bátorítanám a biztosok testületét annak biztosítására, hogy a közösségi jog által biztosított új jogokat hatékonyan végrehajtsák és alkalmazzák az Unióban. Már megindultak a Szerződés megsértése miatti eljárások azon tagállamok ellen, melyek nem ültették át teljes mértékben az irányelveket. Úgy vélem, hogy folytatni kell a két irányelvet alátámasztó 100 millió eurós cselekvési programot. Valóban hozzájárul a fajgyűlölet és a megkülönböztetés más formáinak megértéséhez.

Nézeteim szerint a valamennyi tagállamban létrehozott szakosított „egyenlőségi szervek" fontos szerepet játszanak majd az állampolgárok jogainak tudatosításában. Szintén szívesen látnám a „Sokszínűségért – a megkülönböztetés ellen" című ötéves tájékoztatási kampány folytatódását.

Továbbá a jelenlegi Bizottság már beterjesztett egy javaslatot a faj- és idegengyűlölet elleni küzdelemről szóló kerethatározatról. Nézeteim szerint ennek kettős célja volt: először is annak biztosítása, hogy a faj- és idegengyűlölet valamennyi tagállamban büntethető legyen hatékony, arányos és elrettentő büntetések révén, melyek rendelkeznek eltérítő erővel, és másodsorban az igazságügyi együttműködés javítása és bátorítása révén a lehetséges akadályok eltávolítása által. Az intézkedéseket a Tanácsnak a lehető leghamarabb meg kell hoznia.

Az egyik kérdés, melynek különösen tudatában vagyok, az a kisebbségek integrációjának az EU bővítését követő védelmére és elősegítésére meghozandó intézkedések szükségessége. Ez különösen vonatkozik a romákra, akik együttesen a kibővült Európa legnagyobb etnikai kisebbségét képezik. Bátorítanám a biztosok testületét annak biztosítására, hogy valamennyi érintett Uniós politika és finanszírozási eszköz[1] következetesen és hatékonyan működjön együtt.

Tudomásom szerint a Bizottság már tesz lépéseket a „felcsatlakoztatóbb" megközelítés elérésére a romák problémáinak leküzdésére szolgáló cselekvések és finanszírozási eszközök során. Nézeteim szerint folytatnunk kell a helyes gyakorlatok példáit (például az EQUAL, ESZA, PHARE eseteiből), melyeket kiterjeszthetik más, roma népességgel rendelkező tagállamokra. Lehet, hogy nem találunk megoldást valamennyi problémánkra, de biztosítom Önöket, hogy bátorítani fogom az új Bizottságot arra, hogy a roma kérdésekben minden tőle telhetőt megtegyen. Példaként megemlíteném az oktatás létfontosságú kérdését.

14. Számít-e arra, hogy a Bizottság szorgalmazza majd a két olyan további jogi eszközre, nevezetesen a menekülteknek és kiegészítő védelemben részesülő személyeknek adott hosszú távú tartózkodási engedélyről szóló irányelvre, és a kitoloncolások végrehajtására vonatkozó minimumszabályokról szóló irányelvre vonatkozó megállapodás létrejöttét, amelyek szükségszerű részei a kivándorlásra, és a menekültügyre vonatkozó jogi keretnek? Hogyan szándékozik további lépéseket kezdeményezni egy közös menekültügyi eljárás, és egységes menekültstátusz létrehozása céljából, az új alkotmányos szerződés rendelkezéseinek megfelelően (III. rész -167. cikk, (2) bekezdés)?

Igen, úgy vélem, hogy fontos kiterjeszteni a közös menekültügyi és bevándorlási politika jogi kereteit egy menekülteknek és kiegészítő védelemben részesülő személyeknek adott hosszú távú tartózkodási engedélyről szóló irányelv illetve egy kitoloncolások végrehajtására vonatkozó

minimumszabályokról szóló irányelv révén. Jelenleg a Bizottság irányelvtervezeteket készít e területeken a tagállamokkal történő konzultáció mellett, és 2005. elején szándékozom beterjeszteni ezeket a javaslatokat a Tanácshoz és a Parlamenthez.

Amint azt már korábban hangsúlyoztam a 3. kérdésre adott válaszomban, remélem, hogy mindkét javaslatot együttdöntési eljárással fogadják el. A kitoloncolásról szóló javaslatot illetően ennek előfeltétele, hogy a Tanács határozzon – a 67. cikk (2) bekezdése által rá kiszabott kötelezettségének megfelelően, amint azt a Nizzai Szerződés 5. nyilatkozata indokolja – az együttdöntésre való áttérésről a 63. cikk (3) (b) bekezdésben hivatkozott kérdésekben (illegális bevándorlás).

Ez év júliusában a Bizottság kiadott egy közleményt az egységes eljárásról, mely általában vázolja, hogyan lehet előrevinni a közös menekültügyi eljárások és az egységes menekültstátusz kialakítását. Különösen felvázolja egy előkészítő szakasz szükségességét, mely levonja a tanulságot a közös menekültügyi politika első szakaszának tárgyalásaiból és alkalmazásából és azonosítja a jogalkotásra alkalmas elemeket. Egy ilyen megközelítés egyidejűleg azonosítja azon elemeket, melyek harmonizációja jogalkotás nélkül elérhető, de ahol helyénvalóbb lenne a tagállamok közötti fokozott közigazgatási együttműködés a gyakorlati kérdésekben. Ezt a megközelítést óvatosnak, tapintatosnak és politikailag megvalósíthatónak ítélem, és ezért támogatni szándékozom.

15. A menekültek és bevándorlók származási országával létrejövő partnerségi politika kidolgozását illetően mi a Bizottság álláspontja Olaszország és Németország az Európa területén kívülről érkező menedékkérelmek kezelésére európai bevándorlói fogadóközpontok létrehozását célzó együttes kezdeményezésével kapcsolatban?

Először is a bevándorlási politikát nem elszigetelt kezdeményezésnek kell tekinteni, hanem az Európai Unió általános politikája részekének. Jövőbeli tárgyalásaink során ezt a gondolatot kell továbbfejleszteni.

A Cap Anamur hajóval kapcsolatos események komolyan befolyásolták a migrációs mozgások, beleértve a kényszermigráció kezelésével kapcsolatos megközelítésekről szóló vitát. Az eset rávilágított az emberekre nehezedő valódi és folyamatos kényszerre, mely a munka és / vagy a védelem reményében az Unióba tereli őket, és arra, hogy az Uniónak ki kell alakítania egy világos, hiteles és szigorú választ erre e kérdésre. Járható alternatívát kell találnunk a csempészek tiltott és veszélyes módszereire, melyek mind a nemzetközi védelemre jogszerű igénnyel bíró, mind a tagállamokba egy jobb élet reményében bejutni próbáló embereket veszélybe sodorják. Kézenfekvő, hogy ezt csak a származási, illetve átutazó országokkal partnerségben lehet megtenni. Olaszország és Németország valóban határozottan kezelte ezt a kérdést, és konkrét javaslatokat tett kezelésére. Elképzeléseik értékes hozzájárulások az Európai Unióban folyamatban lévő vitához, várom azok további kidolgozását, illetve a javaslatok és azok megvalósíthatóságának vitáját a Tanácsban és az Európai Parlamentben.

Ezen elképzeléseknek össze kell férniük a Bizottság kettős politikai megközelítésével és ki kell egészíteniük azt. Ezen javaslatok elsősorban a Közös Európai Menekültügyi Rendszer (CEAS) létrehozását kívánják meg, mely az Európai Unión belül garantálja azok részére a védelmet, akiknek valóban szüksége van rá, míg hatékony eszközt kínál a tagállamok részére a

menekültügyi csatornákkal való visszaélések kezelésére azok esetében, akik jobb életet keresnek, vagy nem igényelnek védelmet. A CEAS azon a feltételezésen alapul, hogy a közös politika csökkenti az engedély nélküli másodlagos mozgást, és lehetővé teszi a tagállamok részére, hogy a szolidaritás és tehermegosztás szellemében kezeljék az a menekültügy következményeit az Európai Unión belül. Az Európai Unió menekültügyi politikájának nemzetközi dimenzióját kiegészíti a Bizottság 2004. júniusi „Tartós megoldások elérhetőségének javítása" című közleményében alkalmazott kiegyensúlyozott megközelítés, mely meghatározza az Európai Unió szerepét a nemzetközi védelmi rendszer javításában a régió országaival teljes partnerségben. E megközelítés alapja a tagállamok területéhez való hozzáférés jobb kezelése a nemzetközi védelemre szoruló személyek esetében, illetve a származási régió védelmi képességeinek javítása annak érdekében, hogy a menekültek gyorsan és szükségleteiknek leginkább megfelelően részesüljenek védelemben, csökkentve a szabálytalan másodlagos mozgást.

A fent említett két ország eredeti elképzelése az utolsó átutazási ország különleges helyzetének kezelését tartalmazza, ahol a bevándorlók és a menekültek megállíthatóak, mielőtt belépnének az Európai Unióba. Ezen országok különleges helyzete és azok összetett problémái egyedi megközelítést igényelnek a fent vázolt kettős megközelítésen belül. Az Európai Uniónak arra kell törekednie, hogy a biztonságos harmadik ország elképzelésére építsen, a hamarosan hivatalosan elfogadott menekültügyi eljárásokról szóló tanácsi irányelvben foglaltak szerint. Elsődleges célunk a humanitárius szükségletek kezelése és a mediterrán térség „temetővé" válásának megakadályozása. Járható, jogszerű és biztonságos alternatívát kell kínálni a csempészetre azok részére, akik ilyen helyzetben találják magukat, akiknek védelemre van szükségük, és akik számára ezen országokban nincs lehetőség az integrációra, többek között az Európai Unión belülre való áttelepülési lehetőség felajánlásával. E politikának azonban egyúttal képesnek kell lennie az átutazó népesség vegyes migrációs jellegének kezelésére ezen országokban, illetve az Európai Unión belüli tényleges migrációs lehetőségekre vonatkozó információ-megosztás elősegítésére. Az Európai Szomszédsági Politika keretein belül az EU és az észak-afrikai országok által ez évben elkészítendő cselekvési terv fontos keretet biztosít a politikai párbeszéd előmozdítására e kérdésekben, és előkészíti a konkrét együttműködést és a megerősített segítségnyújtást.

Azonban bármely új megközelítésnek tiszteletben kell tartania számos alapvető elvet, különösen a tagállamok nemzetközi jogi kötelezettségei, köztük az 1950. évi Menekült-egyezmény, a non-refoulement elv és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény maradéktalan betartását. Ezen felül az új megközelítéseknek igazi tehermegosztásra kell épülniük mind az Európai Unión belül, mind befogadó harmadik ország felé, a terhek áthárítása helyett. Az ilyen rendszereknek ezért a származási, átutazási, első menedék illetve célországokkal való, és azok közötti teljes partnerségen kell alapulnia. Végül a legfontosabb az, hogy az új megközelítések kiegészítsék, és ne helyettesítsék a Közös Európai Menekültügyi Politikát és a személyek azon jogát, hogy az Európai Unió tagállamaiban egyénileg és önként menedékért folyamodjanak.

16. Hogyan dolgoz majd ki a legális bevándorlásra és a legális bevándorlók integrációjára vonatkozó kezdeményezéseket, figyelembe véve, hogy a legális bevándorlási csatornák enyhíthetik a menekültügyi rendszerre gyakorolt nyomást, a nemzetközi védelemre valós igényt tartó személyek előnyére? Elkötelezi-e magát a biztos arra, hogy adott esetben európai kvóták

meghatározásával elősegíti a törvényes bevándorlást, biztosítva az alkotmányról szóló szerződés új jogalapja értelmében (III-168. cikk (4) bekezdés) a bevándorlók integrációját?

Úgy vélem, nagyon fontos kitölteni a legális bevándorlásról szóló európai uniós jogszabályokban található réseket a munkavállalási bevándorlók befogadására vonatkozó közös keretek létrehozására. Mindazonáltal, az új Alkotmányt létrehozó szerződés fenntartja a tagállamok azon jogát, hogy a beengedett harmadik országbeli állampolgárok számát meghatározhassák, ezért kizárt az európai kvóták meghatározására irányuló javaslat. Mindazonáltal rá kívánok mutatni, hogy a legális és az illegális bevándorlás kapcsolatairól szóló nemrég készített bizottsági tanulmány kimutatta, hogy a nemzeti kvóták más intézkedésekkel felhasználhatóak a bevándorlási hullámok kezelésének javítására.

Erősen bízom abban, hogy a legális bevándorlásról szóló Európai Uniós kezdeményezésekhez szigorú integrációs politikának kell társulnia. A beengedési és az integrációs politikák elválaszthatatlanok és egymást erősítik. A tagállamok tanulhatnak egymás tapasztalataiból e téren, és a Bizottság szorosan együttműködik velük az információk és a legjobb gyakorlatok megosztásában. A nemzeti integrációs politikáknak az Alkotmányt létrehozó szerződés rendelkezéseivel összhangban az európai keretek között kell fejlődniük, és ezért örömmel fogadtam, hogy a holland elnökség a Bizottság támogatásával közös integrációs alapelvek meghatározásán dolgozik.

Továbbra is támogatnám és elősegíteném az érintett felek közötti kapcsolatépítést az integráció terén, illetve a legjobb gyakorlatok megosztásának elősegítését a tagállamok között. Kiemelt prioritásként szándékozom kezelni a bevándorlók munkaerőpiaci részvételének növelését, az integrációs tanfolyamok előmozdítását, az európai városi népesség növekvő sokszínűségének kezelését, és a bevándorlási szervezetekkel való párbeszéd fejlesztését.

Természetesen mindez csak akkor lehetséges, ha a 2007 utáni új pénzügyi tervek biztosítják a megfelelő gyakorlati eszközöket.

17. ***Tekintettel a közös kitoloncolásra irányuló olasz kezdeményezés EP általi elvetésére, továbbra is támogatja-e a visszaút finanszírozását célzó előkészítő intézkedésről szóló javaslatot, azaz egy jogalap nélküli kezdeményezést?***

A kitoloncolási politika támogatására szolgáló pénzügyi szolidaritási mechanizmusok teljes mértékben összhangban állnak egy következetes, átfogó és kiegyensúlyozott bevándorláspolitikai megközelítéssel, és biztosítják a legális bevándorlási politika hitelességét. A jelenlegi Bizottság által képviseltek szerint továbbra is védelmembe venném ezt a politikai irányvonalat, és továbbfejleszteném a Tanáccsal, a Parlamenttel, és természetesen az érintett harmadik országokkal partnerségben. Az előkészítő intézkedésekről szóló 2005. és 2006. évi bizottsági javaslat (évente 15 millió euróval), mely meghatározott programok finanszírozása révén támogatja a közös kitoloncolási politikát, az első lépést jelenti az elkülönített közösségi pénzügyi eszköz kialakítására. Az Európai Tanács thesszaloniki és brüsszeli ülésén támogatta az ilyen eszközre vonatkozó elképzelést, és felkérte a Bizottságot, hogy tegyen kezdeményezéseket e téren.

Természetesen az eszköz állandó jogalapot igényel és az új pénzügyi tervben 2007-től az igazságügyi, szabadsági és biztonsági keretprogramokba épül be. A jelenlegi előkészítő intézkedések célja ezen állandó eszköz tartalmának, illetve eljárási és pénzügyi mechanizmusainak elkészítése és jobb kiértékelése, illetve az Aeneas programhoz hasonló harmadik országokkal való együttműködésre vonatkozó más eszközök kiegészítésének kialakítása. Tudom, hogy ez az előkészítő intézkedés pénzügyileg nagyon jelentős, mindazonáltal a probléma összetettségére tekintettel véleményem szerint nagyon is szükséges.

Az integrált kitoloncolási programoknak foglakozniuk kell az eljárás különböző szakaszaival a kitoloncolás tartósságának biztosítása érdekében. Javasolom. hogy ezek a programok fedezzék mind az önkéntes, mind a kényszerkitoloncolást. Hangsúlyozni szeretném, hogy ez a kezdeményezés támogatni fogja az Európai Uniós jogszabályokat, mivel javasolni fogom, hogy a Bizottság 2005 elején terjesszen elő egy irányelv-tervezetet a kitoloncolásra vonatkozó közös szabványokról. Ez ismételten egy olyan terület, mely során szükségét látom az EUSz 67. cikk (2) bekezdésének alkalmazása révén az együttdöntésre való korábbi áttérésnek.

18. Hogyan biztosítja majd, hogy a bevándorlás és menekültügy tárgyában harmadik országokkal folytatott együttműködések megfelelő mértékben tekintetbe vegyék a bevándorlók, és más, nemzetközi védelemre szoruló személyek jogait, többek között a bevándorlók származási országaiban az emberi jogok tiszteletben tartásának előmozdítása, valamint az első befogadó országban a hatékony védelem nyújtásához szükséges kapacitások fejlesztése útján? Milyen javaslatokat tesz az Európába történő letelepedés feltételeinek elősegítésére?

Az emberi jogok előmozdítása és a demokrácia megszilárdítása az Európai Unió külpolitikájának kulcsfontosságú célkitűzése. Ezért ez teljes értékű része azon okoknak, melyek az EU átfogó menekültügyi és bevándorlási külpolitikájának kialakításához vezettek. Jelentőségük előmozdításának egyik újabb erőfeszítéseként a demokratikus elvek és a jogállamiság, illetve a kisebbségek jogai és az alapvető szabadságjogok a 2004-ben elfogadott AENEAS program lényeges elemként lettek meghatározva, mely program segítséget nyújt harmadik államoknak a bevándorlás és a menekültügy területén.

Különösen a menekültüggyel kapcsolatban támogatom a Bizottság 2004. júniusi „Tartós megoldások elérhetőségének javítása” című közleményében alkalmazott kiegyensúlyozott megközelítést, mely közlemény meghatározza az Európai Unió szerepét a nemzetközi védelmi rendszer javításában a régió országaival teljes partnerségben. E megközelítés alapja egy részről a tagállamok területén a nemzetközi védelemre szoruló személyek elérhetőségének jobb kezelése, másrészről a származási régió védelmi képességeinek javítása annak érdekében, hogy a menekültek gyorsan és szükségleteiknek leginkább megfelelően részesüljenek védelemben, csökkentve a szabálytalan másodlagos mozgást.

Osztom a közlemény azon nézetét, mely szerint a legjobb módszer az EU regionális védelmi programjainak létrehozása az érintett régió védelmének javítására irányuló intézkedésekkel. A cél az elhúzódó menekültügyi helyzetek javítását és végső soron megoldását célzó módszerek felkutatása az Európai Unió részére. E programok gyakorlatiasak, működőképesek és céljuk

változást elérni az alapoknál. A jelenlegi Bizottság utalt rá, hogy szükségét látná egy Európai Uniós regionális védelmi kísérleti programnak a Bizottság által azonosított menekültügyi helyzetek tekintetében, az UNHCR-rel való közeli együttműködésben és Tanáccsal való konzultáció alapján, egy 2005. júliusi cselekvési tervvel illetve egy teljes uniós regionális védelmi programmal 2005 decemberéig, és én tartani szándékozom magam ehhez a tervhez. 2004 júniusában a Bizottság javaslata szerint, hogy az uniós regionális védelmi programok során fontos szerepet játszana egy uniós léptékű letelepedési rendszer. Egy ilyen rendszer adott esetben segítené biztosítani a nemzetközi védelemre szoruló személyek rendszerezettebb és irányítottabb belépését az Európai Unióba, rugalmasabb és lenne, és jobban alkalmazkodna az adott helyzethez. A jelenlegi Bizottság hangsúlyozta egy ilyen rendszerre irányuló javaslat megtételének szükségességét 2005 júliusáig, és én teljes mértékben támogatom ezt a célkitűzést.

19. ***Milyen lépéseket tesz majd annak érdekében, hogy kiemelt figyelmet fordítsanak annak ellenőrzésére, hogy a tagállamok eleget tesznek-e a menekültügyre vonatkozó, eddigiekben elfogadott közösségi jogszabályok végrehajtására irányuló kötelezettségeiknek? Kezdeményező lépéseket tesz-e majd a Bizottság hatáskörén belül, szükség esetén bele értve jogi intézkedéseket is, azokkal a tagállamokkal szemben, amelyek nem tesznek maradéktalanul eleget a közösségi irányelvek átültetésére és végrehajtására irányuló kötelezettségeiknek? Azokban az esetekben, ahol az ellenőrzés elégtelenségeket és hiányosságokat mutat ki a létező közösségi jogi keretben a bevándorlók védelme és a menekültügy területén, él-e majd a Bizottság azon jogával, hogy a hiányosságok pótlását célzó módosító javaslatok benyújtását, illetve új jogszabályok elfogadását kezdeményezze?***

A lehető legnagyobb jelentőségét tulajdonítom a tagállamok végrehajtási intézkedései ellenőrzésének a bevándorlás és a menekültügy területén. Úgy vélem, hogy szükséges az átláthatóság javítása. Ennek érdekében két különböző megközelítést kívánok alkalmazni.

Az első egy valóban kezdeményező megközelítés. A Bizottság üléseket - kapcsolattartó bizottságokat - szervezne és vezetne a tagállamok szakértőivel a jogszabályok helyes végrehajtásának és a felmerülő kérdések és értelmezések kezelésének elősegítésére. A kapcsolattartó bizottságok létrehozása egy kulcsfontosságú jogi eszköz, mely szerkezeti alapot kínálna a tagállamok és a Bizottság részére a végrehajtási kihívásokra vonatkozó gyakorlati megoldások megvitatására. E megközelítés célja a tagállamok segítése a közösségi jog végrehajtásában és alkalmazásában, amennyire csak lehetséges. Ezért e bizottságok rendszeresen üléseznének a végrehajtási határidők előtt, illetve után, a végrehajtási kérdések és egy összehangoltabb megközelítés megvitatására.

Másrészről a Szerződések őreként biztosítani fogom az EU-jogszabályok átültetésének szigorú bizottsági ellenőrzését a bevándorlás és menekültügy területén. Ez fogja követni az EU jogi eszközeinek helyes végrehajtására vonatkozó kialakult ellenőrzési eljárásokat. Ha ez az eljárás valamely tagállam részéről a Szerződés komoly megsértését tárja fel, nem késlekednék javasolni a Bizottságnak, hogy vigye az ügyet az Európai Bíróság elé. Úgy vélem, a jelenlegi Bizottság

helyesen járt el, amikor ez év nyarán úgy határozott, hogy 14 ügyet visz az Európai Bíróság elé a bevándorlási és menekültügyi irányelvek tagállami átültetésének elmulasztása miatt.

Biztosíthatom Önöket, hogy ahol az ellenőrzés komoly elégtelenségeket vagy hiányosságokat tár fel a 63. cikk alapján elfogadott minimális szabványokat meghatározó jogalkotásban, élnék a Bizottság kezdeményezési jogával a módosítások javaslatára.

20. Milyen intézkedéseket irányoz elő a Biztos az Unió közös külső határának megerősítésére? Hogyan képzeli el a kialakulóban lévő Határellenőrző Ügynökség szerepét, és mi a véleménye az ügynökségeknek mind a tengeri, mind pedig a légiközlekedési határok ellenőrzésére irányuló jövőbeli lehetséges szerepéről?

Várakozásaim szerint az Ügynökség az Európai Unió külső határai valódi integrált kezelésének meghatározó eleme lesz, és hangsúlyozni szeretném, hogy maga az Ügynökség a tagállamok és a Közösség közötti szolidaritás növelésére és erősítésére született e fontos területen. Ezzel összefüggésben úgy vélem, hogy természetesen hasznos lenne, ha az Ügynökség együttműködéseket alakítana ki a nemzeti biztonsági és vámellenőrzési hatóságokkal. A tengeri és légi közlekedési határok irányító hatóságának lehetséges jövőbeli szerepével kapcsolatban hangsúlyozni szeretném, hogy az ügynökség valamennyi külső határ tekintetében illetékes. Az ügynökség több szakosított részleget fog létre hozni a szárazföldi, légi és tengeri határok tekintetében, melyek többek között a gyakorlati végrehajtási tevékenységért lesznek felelősek. Ezért nincs szükség további szakosított ügynökségek létrehozására a tengeri és a légi határok külön kezelésére.

A Bizottság most hozza meg a szükséges intézkedéseket az ügynökség végrehajtási szakaszának előkészítésére, mely várhatóan 2005 elején kezdi meg feladatainak ellátását. Mindazonáltal az első két év a következő pénzügyi terv 2007. évi hatályba lépéséig „bemelegítési" időszaknak minősül az ügynökség számára, melyet új módszerek kutatására kell felhasználni a külső határok kezelésére irányuló együttműködés javítására, illetve az Európai Unióban illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok kitoloncolására. Az új pénzügyi terv 2007. évtől való hatályba lépése a nagyobb közösségi szintű szolidaritás és tehermegosztás új korszakát jelenti a külső határok kezelésének területén. Ezzel összefüggésben az igazságügy, szabadság és biztonság megnövekedett pénzügyi eszközeinek egy része az ügynökség kapacitásának kiépítésére és működésének erősítésérelesz fordítva, mely valamennyi tagállam számára egyaránt hasznos lesz. Ezen jövőbeli időszakban meg lehet vizsgálni az ügynökség esetleges új feladatait (például a nagy informatikai rendszerek Schengen-szempontú értékelése és kezelése). A 2007-2013. évre vonatkozó 2004. július 14-i pénzügyi tervről szóló tájékoztató egyértelműen kimondja, hogy megvizsgálják az ügynökségnek a határkezelésért felelős valamennyi kulcsszerv együttműködését biztosító koordinációs pontként való alkalmazásának megvalósíthatóságát.

21. Hogyan fog együttműködni a Bizottság a tagállamokkal és a terrorizmus elleni koordinátorral annak biztosítása érdekében, hogy az EU végrehajtsa mindazt, amire korábban ígéretet tett? Milyen intézkedéseket tesz majd a Bizottság a tagállamok közötti, továbbá az EU és harmadik országok –

nevezetesen az Amerikai Egyesült Államok – közötti együttműködés biztosítására? Valamennyi szakpolitikájában tekintetbe veszi-e majd a Bizottság a terrorizmussal kapcsolatos aggályokat, s kidolgoz-e egy – mind belső, mind pedig külső szempontokból – következetes megközelítést e probléma leküzdésére? Milyen intézkedéseket szándékozik tenni a biztosjelölt a terrorizmus áldozatainak megsegítésére?

Javasolnám, hogy a Bizottság továbbra is tevékenyen járuljon hozzá a Tanács munkájához, szoros együttműködésben a Tanács főtitkárával/a közös kül- és biztonságpolitika - (KKBP) főképviselőjével és Tanács terrorizmus elleni koordinátorával. Különösen nagy figyelmet kell fordítani a Terrorizmus elleni küzdelemre vonatkozó cselekvési terv elnevezésű intézkedések végrehajtására - mely több mint 100 intézkedést tartalmaz - külön hangsúlyt helyezve a terrorizmus finanszírozására és annak következményeire, illetve a létfontosságú infrastruktúra védelmére. Tájékoztattak arról, hogy de Vries úr és Bizottság megállapodott a következő hónapok során elvégzendő munka gyakorlati lebonyolításáról. A főigazgatóságom által összehangolt bizottsági szolgálatközi csoport három témában fog jelentéseket készíteni. A Tanács segédkezni fog ezek egy jelentésbe való integrálásában az Európai Tanács decemberi ülésére. A Bizottságnak hosszú távon szintén összpontosítania kell a terrorizmus alapvető okaira.

A Bizottság a belső és külső intézkedések összehangolása érdekében már felállított egy főigazgatókból álló magas szintű munkacsoportot, melynek feladata a politikák következetességének biztosítása. Ez ügyben szorosan együttműködnék a külügyi biztossal és többi kollégámmal. Különböző mechanizmusokat alakítottak ki a terrorizmus elleni küzdelemnek az EU külkapcsolataiba való teljes mértékű beépítésére. A harmadik országokkal megkötött megállapodások keretet biztosítanak az átfogó stratégiák számára, hogy elősegítsék a terrorizmus alapvető okainak kezelését. Következésképpen az új megállapodások rendszeresen tartalmaznak terrorizmus elleni záradékot, melyek technikai segítségnyújtást biztosítanak az ENSZ Biztonsági Tanács vonatkozó határozatainak végrehajtásához. A fejlesztési segítségnyújtás és a politikai párbeszéd szintén fontos szerepet játszik.

Az Egyesült Államokkal való együttműködést illetően megemlíteném a két USA-Europol megállapodást és a kölcsönös jogsegélyi és kiadatási megállapodást az EU és az Egyesült Államok között. Különösen az utóbbi két megállapodás jelent történelmi precedenst és szemlélteti a transzatlanti szolidaritás erősségét, különösen a terrorizmus elleni küzdelem során. Az Egyesült Államokkal való folyamatos együttműködést az új Transzatlanti Menetrend keretében történő különböző EU-USA párbeszédek biztosítják. Az újonnan létrejött EU-USA a Határ- és Közlekedésbiztonsági Politikai Párbeszéd, melynek elnöke az egyik főigazgatóm, jó példa az összpontosított együttműködésre.

A tagállamok közötti szolidaritás magában foglalja áldozattá váló polgáraink közös védelmét. Örömmel fogadtam az Európai Parlament támogatását a terrorizmus áldozatai részére egy kísérleti program végrehajtására vonatkozó új költségvetési tétel formájában. A Bizottság jelenleg a benyújtott javaslatokat tanulmányozza. A madridi terrortámadások után az Európai Tanács felhívta a Bizottságot annak biztosítására, hogy sürgős ügyekben álljon rendelkezésre forrás 2004. évi költségvetésében a terrorizmus áldozatainak támogatására. Elkötelezem magam a szolidaritási mechanizmusok kiterjesztésének megvizsgálása mellett a terrorizmus áldozatainak kártérítésére. Az Európai Parlamentet rendszeresen tájékoztatni kell.

22. Elkötelezi-e magát a Bizottság arra, hogy a nemzeti biztonsági tervek alapján kidolgoz egy európai biztonsági tervet, közvetlen beavatkozásait – mind intézményei, mind pedig ügynökségei (Europol, Eurojust és a jövőbeli Európai Ügyészség) szintjén – kizárólag a szigorúan vett elkerülhetetlen esetekre korlátozva? Elkötelezi-e magát a Bizottság arra, hogy biztonsági célokból kommunikációs és információcsere hálózatokat hoz létre (például egy európai erkölcsi bizonyítvány létrehozása révén), biztosítva azt, hogy valahányszor a hirszerzési szolgálatok közötti együttműködés jön létre, arra az EP, a nemzeti parlamentek és az európai bíróságok demokratikus ellenőrzése alatt kerül sor? Elkötelezi magát arra, hogy mielőbb jogalapot biztosít, valamint az EP hatékony tájékoztatását/bevonását biztosítja nevezetesen a biztonság területén folytatott több millió eurós támogatású kutatások meghatározása során (PASR-2004)?

Egyetértek azzal, hogy az ez évben történt madridi terrortámadásra adott válaszlépés részeként az európai biztonsági terv kialakítása figyelemreméltó elképzelés. Az európai biztonsági terv kialakítása és végrehajtása természetesen nagymértékben függ a tagállamok hozzájárulásától. Mindazonáltal meggyőződésem, hogy a bűncselekmény veszélyére vonatkozó információ uniós szintű megosztása és megértése a kulcselem. Mivel az Europol abban az egyedülálló helyzetben van, hogy képes mind a 25 tagállam információit elemezni, szerepe létfontosságú. Ezt a célt szem előtt tartva az egyik legfőbb célkitűzésem az operatív információk által vezérelt bűnüldözés koncepciójának kialakítása, annak érdekében, hogy a Tanács döntéseit az Europol pontos stratégiai és operatív értékelései alapján tudja meghozni. Az Eurojustnak szintén kulcsfontosságú szerepe van e téren. Ezzel együtt nem tartogatok elképzeléseket a nemzeti bűnüldözési szervek akár az Europollal, akár az Eurojusttal való felcserélésére. Számomra ezek szerepe fontos, de kiegészítő jellegű.

A információ- és bűnüldözési operatív információ kibővített cseréje létfontosságú. Úgy vélem, hogy a tagállamok vonakodását a bűnüldözési operatív információk teljes körű megosztásától a bizalom és a közös veszély közös európai elképzelésének hiánya okozza. Szükség van egy európai információs politikára, mely biztosítja egyrészről valamennyi, a bűnüldözési ügynökségek rendelkezésére álló szükséges bűnüldözési eszköz javítását a terrorizmus és a komoly bűncselekmények elleni küzdelem érdekében azzal a bizonyossággal, hogy a bűnüldözési operatív információkat bizalommal lehet megosztani, másrészről az adatok és alapvető jogok szükséges védelmét, illetve a bírói és parlamenti ellenőrzést. Egy ilyen egyensúly fenntartása az egyik vezérelv számomra. Ugyanezen elv ösztönzi majd a bűnügyi nyilvántartások összekötésével és a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályokkal kapcsolatos jövőbeli munkámat az igazságügyi és rendőrségi együttműködés területén.
Úgy vélem, hogy az Európai Parlamentnek meg kell találnia a helyét e téren.

A biztonsági kutatásokra vonatkozó előkészítő intézkedések (Preparatory Action on Security Research, PASR) – mely amint azt Önök is tudják, nem igényel jogalapot – 2004-ben indult és a tervek szerint folytatódik 2006-ig. Célja a Közösség által finanszírozott Európai Biztonsági Kutatási Program (ESRP) előkészítése, melynek elindítását 2007-ben tervezik. Az előkészítő

intézkedés egy, az érintett felek - köztük az Európai Parlament képviselői - bevonásával történt széleskörű konzultációt követett.

A jövőben az Európai Parlamentet jobban be kellene vonni az intézkedés ellenőrzésébe. Szorosan együttműködnék a biztonsági kutatásért felelős kollégámmal és támogatnám a szélesebb körű ESRP (2007-2013) program bevonását a 7. kutatási és technológiafejlesztési keretprogramba (FP7).

23. Elősegíti-e a biztosjelölt a magánélet és a személyes adatok védelmére irányuló szigorú normák kialakítását az EU valamennyi beavatkozási területén, a magánszemélyektől való rendszeres és aránytalan adatgyűjtési stratégiák felülvizsgálatával (ahogy arra a Parlament 2004. március 31-i állásfoglalásában is rámutat)? Vállalja-e a biztosjelölt, hogy a lehető legrövidebb határidőn belül kidolgoz egy kerethatározatra irányuló javaslatot, amely a harmadik pillérhez tartozó esetekben meghatározza az adatok védelmét és létrehoz egy európai hatóságként működő, nemzeti hatóságokból álló (a 95/46 irányelv 29. cikkében meghatározott csoport keretein belül közösségi szinten összeülő) bizottságot?

Elkötelezem magam a megfelelő a törvényes bűnüldözés követelménye és a magánélet védelme közötti egyensúly kialakítása mellett, a Szerződés és az Európai Unió alapjogi chartája rendelkezéseivel összhangban. Már léteznek magas szintű európai szabványok az egyének alapvető jogai, különösen a magánélet védelmére. A Bizottságnak továbbra is biztosítania kell e rendelkezések megfelelő betartását.

De nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt, hogy a nemzetközi terrorizmus és bűnözés veszélye komoly biztonsági kihívássá vált. A Tanács 2004. március 25. nyilatkozata a terrorizmusról felhívást intézett az információcserére és annak megkönnyítésére, illetve az azzal kapcsolatos adatgyűjtésre vonatkozó intézkedések meghozatalára. Ezen eszközök közös szabványok, köztük az adatvédelmi rendelkezések alapján megteremtik a feltételét az uniós bűnüldözési hatóságok hozzáférésének a releváns és szükséges adatokhoz és információkhoz.

Az Európai Uniónak kötelessége előmozdítani a stabilitást és a biztonságot határainkon túl. De belső politikáinkhoz hasonlóan a személyes adatok gyűjtésének a szükséges biztosítékok révén itt is arányosnak és kiegyensúlyozottnak kell lenne.

A személyes adatok védelme a harmadik pillér keretein belül kiemelt prioritás. A vonatkozó szabványok meghatározásáról szóló jogalkotási javaslat előkészítése szerepel a Bizottság 2004. évi jogalkotási és munkaprogramjában. Nem létezik általános szabály, mivel a 95/46/EK irányelv nem vonatkozik a személyes adatok végrehajtó közhatóságok általi, az EUSz IV. címe által meghatározott célokból történő feldolgozására. Építenünk kell a Schengenre, az Europolra, az Eurojustra és a váminformációs rendszerre vonatkozó egyedi adatvédelmi szabályokra. E téren a javaslatokat a tagállamokkal, az Europollal és az Eurojusttal konzultálva kell kialakítani.

A külön hatóság felállítását el kell határolni a 29. cikk alapján felállított munkacsoporttól, melyet a 94/46/EK irányelv hozott létre, és nem rendelkezik felügyeleti, csak tanácsadói státusszal. A nemzeti hatóságokkal való együttműködésen javítani kell.

24. 2004. március 31-én, a légi utasok személyi adatainak védelméről szóló állásfoglalásában a Parlament felkérte a Bizottságot arra, hogy zárolja a légi utasok aktáiból átvett adatok európai szintű központi kezelésére irányuló kezdeményezéseket. Ezt követően a Parlament úgy határozott, hogy jogi úton megtámadja mind a Bizottság döntését, mind pedig a Tanács által megkötött megállapodást. A Bizottság a jelek szerint továbbra is tárgyalásokat folytat a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) szintjén, amelynek célja, hogy egy többoldalú megállapodással megkerülje azokat a problémákat, amelyek az EU-USA kétoldalú tárgyalások megakadását eredményezhetnék. Nem gondolja-e, hogy a Bizottságnak fel kellene függesztenie ICAO szintű tárgyalásait mindaddig, amíg az Európai Bíróság az EP által felvetett kérdéseket illetően meghozza döntését? Nem tartja-e szükségesnek, hogy tiszteletben tartsák az intézmények közötti jóhiszemű együttműködés elvét, valamint az EP és a Bizottság közötti kapcsolatokat jellemezendő bizalmi kapcsolatot?

Tisztában vagyok azzal, hogy egyrészről a Parlament, másrészről a Bizottság és a Tanács nézetei eltérőek a megfelelési határozat és a légi utasok aktáiból átvett adatok USA részére történő továbbítására vonatkozó, a Bíróság döntésére váró nemzetközi megállapodás tekintetében. A Bizottság természetesen semmi olyat nem fog tenni, ami befolyásolná a Bíróság ez ügyben hozandó döntését.

Ugyan ez nem az igazságügyért, a szabadságért és biztonságért felelős biztos közvetlen felelősségébe tartozó terület, úgy hiszem, hogy a Bizottság nem szigetelheti el magát az egyéb fórumokon, így például az ICAO-ban zajló fejleményektől. Tagállamaink az ICAO-hoz csatlakozott mintegy 188 tag közé tartoznak. Az Európai Parlament érdeke is, hogy az Európai Unió álláspontját az ICAO-n belül folyó jelenlegi tárgyalásokon megvédjük.

Ezért a közlekedésért és a belső piacért felelős kollégáimmal együtt igyekezni fogok biztosítani, hogy a Bizottság kezdeményezései vagy tevékenységei tekintetbe vegyék a fontos közérdekeket – így például a terrorizmussal és egyéb komoly veszélyekkel szembeni biztonságot – az utasok jogaira és a légi szállítókra gyakorolt hatást a lehető legcsekélyebbre korlátozva.

25. Elkötelezi-e magát a biztos arra, hogy megfelelő kezdeményezésekkel elősegíti Európában a polgári (a határokon átnyúló eseteken túlmenően) és a büntető bíráskodás minőségének javítását, különösképpen a gyanúsítottaknak nyújtott minimális garanciák által oly módon, hogy az európai elfogatóparancs és más, a kölcsönös elismerés területén tett intézkedések átültetésében a tagállamok kétségeit eloszlassa?

Igen. A polgári ügyek olyan terület, amelyen a közösségi fellépés közvetlen választ adhat a polgárokat mindennap foglalkoztató kérdésekre. Nézetem szerint valójában az elsődleges

felelősség a tagállamoké, de a nemzeti igazságszolgáltatási rendszerek nem működnek és nem működhetnek egymástól függetlenül egy olyan, belső határok nélküli Európai Unióban, amelyben a személyek és a tőke szabadon mozoghatnak. A kihívás az EU számára az, hogy ezen rendszereket hatékony módon összekapcsolja, biztosítván, hogy mikor közös működésre hívják fel őket, a legmagasabb szintű minőségi szabványoknak is megfeleljenek. Véghez kívánom vinni és új területekre szándékozom kiterjeszteni a kölcsönös elismeréssel kapcsolatos munkát, valamint fokozatosan le kívánom építeni az „exequatur" intézményét. A bírósági határozatok hatékony végrehajtásának biztosításán is munkálkodni kívánok.
A büntetőügyek, különösen a védelmi jogok esetében elköteleztem magam azon politika továbbfejlesztése mellett, amely a Tamperében tett kötelezettségvállalások végrehajtására, melyek „az egyének szabadságjogait és jogait megvédve" a bűnözés elleni intézkedések kidolgozására irányulnak. Az eljárási szabályoknak azonos garanciákat kell kínálniuk az EU teljes területén annak érdekében, hogy a tagállamok bízzanak egymás bűnügyi igazságszolgáltatási rendszerében, ami szükséges ahhoz, hogy az európai elfogatóparancshoz hasonló eszközök megfelelően működjenek. Szeretném, ha a Tanács elfogadná az egyes, az Európai Unió egész területén a bűnügyi eljárási jogokra vonatkozó, jelenlegi kerethatározat-javaslatot. A későbbiekben erre kívánok alapozni azáltal, hogy megvizsgálom az alapvető, bizonyítékon alapuló biztosítékokat, így például a hallgatás jogát, valamint annak általános európai meghatározását, hogy mit értünk *in absentia* ítéleten. Ez a munka alapvető fontosságú ahhoz, hogy lehetővé tegye a kölcsönös elismerés működését. Ha az eszközök hatályba léptek, megfelelő értékelést javaslok majd annak biztosítására, hogy a tagállamok ne csupán hangoztassák a megfelelő biztosítékok szükségességét, hanem valóban teljes mértékben meg is valósítsák őket.

26. Hogyan fogja biztosítani, hogy a javasolt Emberi Jogi Ügynökség Európa-szerte a lehető legmagasabb emberi jogi – beleértve a bűnügyi eljárások gyanúsítottainak és vádlottainak jogait – szabványok tiszteletben tartásának hatékony ellenőrző mechanizmusává váljon?

Minden szükséges lépést meg kívánok tenni azon, a Rasszizmus és Idegengyűlölet Európai Megfigyelőközpontja hatáskörének kibővítéséről és alapjogi ügynökséggé alakításáról szóló határozat végrehajtása érdekében, amelyet a tagállamok képviselői az Európai Tanácsban hoztak meg.

Tudom, hogy a jelenlegi Bizottság nyilvános vitát indít a jövőbeli ügynökség valamennyi érdekeltjének bevonásával. Ezt a megközelítést egy ilyen fontos és érzékeny projekt esetében melegen támogatom. Ez a nyilvános vita – amelyben aktívan részt kívánok venni – lehetővé teszi majd, hogy a jövőbeli Bizottság javaslatot tegyen az új ügynökség feladataira és felelősségeire vonatkozóan. Nézetem szerint az ügynökségnek kulcsfontosságú szereplővé kell válnia az Unióban az alapjogok előmozdítása terén az Unió hatáskörén belül, de kerülnie kell az átfedéseket az immár egyéb intézmények, mint például az Európa Tanács által végzett hatékony munkával. Alapvető fontosságú kérdés az ügynökség függetlensége az uniós intézményektől, a tagállamoktól és a nem kormányzati szervezetektől is; elegendő erőforrások biztosítása a költségvetés és az alkalmazottak tekintetében; pontos és összehasonlítható adatok gyűjtése; a helyes gyakorlatok tagállamok közötti megosztására szolgáló platform; olyan vélemények

elfogadása, amelyek segítik az intézményeket és a tagállamokat – és elsősorban a jogalkotót – hatáskörük gyakorlásában.

A gyanúsítottak és főként a vádlottak jogainak magas szintű szabványai tekintetében eltökélt szándékom támogatni azon jelenlegi bizottsági javaslat elfogadását, amely az egyes bűnügyi eljárási jogokra vonatkozó kerethatározatra irányul. Az egyes javaslatok közé tartozik többek között a jogi tanácshoz való jog, a tolmácsoláshoz és fordításhoz való az adott nyelven nem anyanyelvi szinten beszélő vádlott számára, és az egyedi intézkedésekhez való jog az eljárást érteni vagy követni nem képes személyek esetében. A javaslat a teljesítés értékelésére és ellenőrzésére vonatkozó fejezetet is tartalmaz, és lehetővé teszi, hogy a tagállamok a védelem magasabb szintjét tartsák fenn, amennyiben ez már adott. Az értékelési és ellenőrzési mechanizmusról még dönteni kell, de ezt meg lehet tárgyalni a javasolt alapjogi ügynökség lehetséges feladatairól szóló vitával összefüggésben.

27. Melyek a kölcsönös elismerésre épülő új eszközöket illető prioritásai? A kölcsönös elismerésnek bizalomépítő intézkedésekre kellene támaszkodnia. Mit szándékozik tenni a kölcsönös bizalom megerősítésére? Nevezetesen, mi lesz az európai szintű igazságügyi képzést illető politikája?

A 2000-ben elfogadott „kölcsönös elismerés programját” az elkövetkezendő évek uniós politikájának egyik sarokkövének tartom.

A polgári ügyekben való végrehajtása érdekében első célkitűzésem a tamperei ütemterv véghezvitele lesz, az eltartási kötelezettséggel és kisebb követelésekkel kapcsolatos javaslatok mielőbbi előterjesztése révén. A kölcsönös elismerés programját ezután két területen kívánom kiteljesíteni: a végrendeletek, az örökösödés és a családjog tulajdoni vetületei területén, másrészt annak értékelésében, hogy a már elfogadott eszközök, elsősorban a Brüsszel I és a Brüsszel II rendeletek miként működnek. Ez lehetővé tenné, hogy tökéletesítsük őket és hogy fokozatosan leépítsük az „exequatur” intézményét. E tekintetben kisegítő intézkedések, mint például bizonyos minimális eljárási garanciák kidolgozására volna szükség a tagállamok közötti bizalom megerősítése érdekében. Ezenfelül fel kívánom tárni, hogy a kölcsönös elismerés programjában foglaltakon kívül mely területeken van szükség a kölcsönös elismerésre vonatkozó uniós szabályokra. Például úgy érzem, hogy a polgárok és a gazdasági szereplők hasznára válna, ha a kölcsönös elismerést a magán- és közokiratokra is kiterjesztenénk annak érdekében, hogy a belső piacon szabadon mozoghassanak.

Úgy látom, hogy a bűnügyek esetében a kölcsönös elismerés programját korszerűsíteni kell. A bírósági tárgyalás előtti szakaszban a kölcsönös elismerésen alapuló eszközöknek lehetővé kell tennie a bizonyítékok beszerzését. A tárgyalás utáni szakaszban az ítéletekre átfogó, kölcsönös elismerési rendszert kell létrehozni az ítéletek határokon átnyúló végrehajthatósága érdekében. E rendszernek magában kellene foglalnia az büntetett előéletre és a kizárásokra vonatkozó bűnügyi nyilvántartás létrehozását is. Ezenkívül folytatni kell a munkát a joghatóság megválasztására vonatkozó mechanizmus és kritériumok kidolgozásában a bűnügyek tekintetében.

A Parlament valóban jogosan kapcsolja össze a kölcsönös elismerés folyamatát és a kölcsönös bizalom erősítését. A kibővült Európai Unióban a kölcsönös bizalomnak azon a meggyőződésen kell alapulnia, hogy minden uniós polgárnak joga van egy magas minőségi szabványoknak

megfelelő igazságszolgáltatási rendszerhez. Az eljárási garanciák és szabványok erősítése, a bűnügyi eljárásban való bíráskodás objektív és pártatlan értékelésére szolgáló rendszer kifejlesztése és az igazságügyi képzés bővítése e tekintetben kulcsfontosságú. Éppen ezért teljes mértékben ki kell használnunk az Európai Parlament által 2004-re és 2005-re létrehozott, „igazságügyi hatóságok közötti csereprogramot".

28. Hogyan szándékozik a Bizottság fellépni az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat néhány tagállam általi végrehajtásának hiánya, illetve nem megfelelő végrehajtása ellen? Sürgetni fogja-e a Bizottságot arra, hogy amint lehetséges, s a lehető legnagyobb mértékben végezze el a bűncselekmények és büntetések definícióinak közelítését, a tamperei következtetéseiben, valamint az Alkotmányról szóló szerződés tervezetében megnevezett cselekményekre vonatkozóan?

A rendelkezésre álló információk alapján biztosítani fogom, hogy a Bizottság még az év vége előtt jelentést nyújtson be az európai elfogatóparancsról az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. Azon tény ellenére, hogy a végrehajtási jogszabályokban előfordulhatnak ellentmondásos rendelkezések és pontatlanságok, amelyeket a jelentés természetesen feltár majd, az európai elfogatóparancs gyakorlati működéséről szóló jelenlegi információk arra utalnak, hogy az új rendszer jól működik és valódi előrelépést jelent a korábbi kiadatási eljárásokkal szemben.

Az európai elfogatóparancs nem vagy helytelen alkalmazása esetén a Bizottságnak a jelenlegi Szerződés értelmében nincs joga a Szerződés megsértésére irányuló eljárást kezdeményezni, illetve szükség esetén valamely tagállamot a Bíróság elé állítani.

A tagállamok közötti, az eszköz alkalmazásával kapcsolatos eltérő értelmezések és viták ellenére az ügy a Bíróság elé kerülhet, ha a Tanács nem talál megoldást és ha valamely tagállam úgy dönt, hogy él e lehetőséggel. Egyedi esetben lehetséges továbbá a Bíróságot előzetes döntés meghozatalára felkérni. A jelentés e tekintetben is szolgálhat hasznos információkkal.

Az Amszterdami Szerződés hatályba lépése óta európai szinten tekintélyes számú jogalkotási javaslatot fogadtak el, illetve nyújtottak be a bűncselekmények és büntetések meghatározásának közelítésére, utóbbiakat a Tanács még tárgyalja. Ez különösen igaz a bűnözés a tamperei következtetésekben és az alkotmányról szóló szerződés tervezetében felsorolt területeinek legtöbbjére. Ezen eredményeket kiegészítve további jogszabályok szükségesek a határokon átnyúló bűnözés elleni küzdelem hatékonyabbá tétele érdekében, elsősorban a szervezett bűnözés, a pénzügyi bűnözés – a terrorizmus finanszírozását is beleértve – és a számítógépes bűnözés tekintetében. Javasolni fogom különösen az összetevő elemek és a büntetések harmonizációját a hamisítások, informatikai infrastruktúrák elleni támadások és a bűnszervezetekben való részvétel különböző formái vonatkozásában.

Különös figyelmet fogok fordítani a büntetésekről szóló zöld könyv által kiváltott reakciókra, és meg fogom vizsgálni, hogy van-e szükség harmonizációra az általános büntetőjog bizonyos pontjain annak érdekében, hogy lehetővé tegyük a büntetőítélet végrehajtását egy, az annak meghozatalát végző tagállamtól különböző országban.

29. Az Európai Tanács az év végéig jóváhagyja az EU kábítószerekkel kapcsolatos új stratégiáját (2005-2012). Egyetért-e azzal, hogy a Bizottság fontos szerepet játszhat abban, hogy a polgárokhoz közelebb álló két intézmény, az EP és a Régiók Bizottságának segítségével a polgárokhoz közelebb hozza a kábítószerekre vonatkozó EU-politikát, amely egyike a társadalmat legnagyobb mértékben aggasztó problémáknak? Mikor tesz a Bizottság javaslatot az első cselekvési tervre vonatkozóan az új stratégia keretében? Az európai polgárok egy részének azon egyértelmű várakozása miatt, hogy az EU hatékonyan foglalkozik e kérdéssel, nem gondolja-e úgy, hogy itt az ideje annak, hogy a Bizottság egy sokkal átláthatóbb, s határozott profilú megközelítést alkalmazzon a kábítószer-politikai kérdések kezelésére? Amennyiben igen, mit változtatna a jelenlegi helyzeten?

Egyetértek Önökkel abban, hogy az európai intézményeknek vezető szerepet kell játszaniuk abban, hogy az EU politikáját a polgárokhoz közelebb hozzuk. A kábítószer egyike a polgárokat foglalkoztató lényeges problémáknak. Egy nemrégiben készült Eurobarometer-felmérés szerint a polgárok 76%-a véli úgy, hogy a kábítószer elleni küzdelemnek az EU egyik fő prioritásának kellene lennie.

Szándékomban áll, hogy megadjam a Bizottság válaszát erre a felvetésre. Az EU kábítószerekkel kapcsolatos új, 8 évre szóló stratégiáját az Európai Tanács decemberben hagyja jóvá, és bizonyítja az e veszéllyel szembeni komoly elkötelezettséget. Ezt az elkötelezettséget azonban konkrét lépésekké kell alakítanunk. Ezért a Bizottság 2005 elején javaslatot tervez benyújtani az EU kábítószerekkel kapcsolatos első cselekvési tervéről az új stratégia értelmében.

A Bizottság fokozni kívánja a politikai döntéshozók és a civil társadalom közötti párbeszédet, elsősorban az olyan kérdésekben, mint a kábítószerek. Ezért javasolni fogom, hogy a Bizottság 2005-ös munkatervébe integráljuk bele a civil társadalommal való dinamikus párbeszédet a kábítószerek kérdésében.

Azzal is teljes mértékben egyetértek, hogy ennek a nyilvánvaló elvárásnak meg kell felelnünk azáltal, hogy a kábítószerek problémájával kapcsolatban átláthatóbb és hangsúlyosabb megközelítést alakítunk ki. A – tárcám részét képező – kábítószerekkel kapcsolatos politika koordinációja nézetem szerint több okból is politikai prioritást élvez:

1. Az uniós polgároknak, a tagállamok kormányainak, de a harmadik országoknak és a nemzetközi szervezeteknek is egyértelműen számolniuk kell a bizottsági szintű „egyesített szerkezettel”. Ehhez feltehetőleg felül kell vizsgálni, hogy az ügyeket jelenleg hogyan intézik.

2. Ha az EU szerepe csupán kiegészítő jellegű is a kábítószerek vonatkozásában a tagállamok szerepéhez képest, a Szerződés által kínált valamennyi lehetőséget ki kell használnunk e veszély ellen, i) a kábítószer-kereskedelem elleni küzdelem szigorítása révén, ii) azáltal, hogy nagyobb figyelmet fordítunk az áldozatokra és minden lehetőséget megadunk számukra a társadalomba való visszailleszkedésre, valamint iii) külkapcsolati politikánkat kábítószerellenes dimenzióval bővítjük.

3. Gondoskodnunk kell arról, hogy az EU továbbra is kifejezze a kiegyensúlyozott megközelítés melletti elkötelezettségét, amely a megelőzést, az igények csökkentését, a kockázatcsökkentést és a kezelést, valamint a biztonsági szempontokat is magában foglalja.

Az igazságügyért, a szabadságért és biztonságért felelős biztosként ezért – egyéb, a kábítószerekkel kapcsolatos politikai területekért felelős kollégáimmal együtt – igyekezni fogok a Bizottság koordinációját hangsúlyosabbá tenni a kábítószerekkel kapcsolatos politika terén, és azt a hatékonyság és a lakosság elvárásai által megkövetelt módon körvonalazni.

30. Milyen intézkedéseket szándékozik hozni arra vonatkozóan, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség létrehozását ne befolyásolja a tagállamok sajátos helyzete, hogy az (immáron 22 országra érvényes) schengeni szabványokat az Unió általános szabályaiként tartsák számon, másrészről pedig tegye lehetővé, hogy a megerősített együttműködések akkor is létre jöhessenek, ha a tagállamok megakadályozzák az alapvető jogok magasabb fokú védelme érdekében hozott intézkedések elfogadását?

Igen. Az Európai Uniót létrehozó szerződés 6. cikke és az Unió immár az alkotmányról szóló szerződésbe foglalt Alapjogi Chartája alkalmazandó minden esetben, amikor a tagállamok az európai keretek között cselekednek, beleértve a megerősített együttműködés során végzett intézkedéseket.

Hosszú távú szándékom, hogy a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségében közös szabályaink valamennyi tagállamra egyaránt vonatkozzanak, és a „változó geometria" jelenlegi helyzetét fokozatosan felszámoljuk. Elismerem ugyanakkor, hogy a megerősített együttműködés némely esetben szükséges lehet ahhoz, hogy ne akadályozza az EU-t az előrelépésben olyan esetekben, mikor a tagállamok kisebb része nem csatlakozik az elérendő célokhoz. Schengen, a megerősített együttműködés *sui generis* formája ennek egyértelmű példája: annak ellenére, hogy nem minden tagállam csatlakozott a belső határellenőrzések eltörlésének céljához, lehetséges volt létrehozni egy olyan területet, ahol a személyek szabadon mozoghatnak, valamint kifejleszteni azokat az ezzel párhuzamos „támogató intézkedéseket", mint a közös vízumpolitika, a külső határok ellenőrzésének közös rendszere, valamint a tagállamok közötti megerősített rendőrségi és igazságügyi együttműködés. Mind a 10 új tagállam elfogadta a schengeni szabályokat és szabványokat, noha a schengeni „acquis" teljes végrehajtását fokozatosan végzik el annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a szükséges jogi, műszaki, igazgatási és gyakorlati intézkedéseket.

31. Milyen intézkedéseket szándékozik hozni arra vonatkozóan, hogy megbizonyosodjon egyrészt arról, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség megvalósítására szánt költségvetési források – a 2007-2013-as pénzügyi terv felülvizsgálatakor az "állampolgárság, szabadság, biztonság és jog" fejezet alatti tételek –

lehetővé teszik, a jövőbeli Tampere II. program keretein belül megfogalmazott politikai célok elérését, másrészt pedig arról, hogy ezeket a forrásokat hatékonyan és átlátható módon kezelik?

Teljes mértékben.

A Közösség költségvetésének elmúlt évekbeli fejlődését nézve egyértelmű, hogy a tamperei ütemterv végrehajtását a pénzügyi programok, kísérleti projektek és előkészítő tevékenységek számának gyors növekedése kísérte. Az új pénzügyi terv lehetőséget nyújt ezen eszközök egyszerűsítésére és ésszerűsítésére, és ezt a célt az átláthatóság érdekében melegen támogatom.

Egyetértek a jelenlegi Bizottsággal abban, hogy az uniós állampolgárságnak az elkövetkezendő években az Unió egyik kiemelt politikai céljának kell lennie. Úgy vélem, teljes mértékben helyénvaló, hogy „Az európai állampolgárságnak a konkrét jogok és kötelességek garanciájaként kell szolgálnia, különösen a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése garanciájaként. A szabadság, a biztonság és a jog azok az alapvető értékek, amelyek az európai társadalmi modell kulcsfontosságú elemei."

Az egyszerűsítés és az ésszerűsítés növeli az átláthatóságot, mivel a programok lehetséges „ügyfelei" azonnal tudni fogják, hogy részvételükkel az EU mely általános politikai céljához járulnak hozzá. Nézetem szerint az új pénzügyi eszközöket a lehető legnagyobb mértékben hasonló, közös odaítélési, kezelési és végrehajtási mechanizmusokkal kell ellátni.

Az új rendelkezéseknek arra kell szolgálnia, hogy a programok hatékonyságát politikai eszközként javítsák, megfelelő ellenőrzési és értékelési rendszerek révén levonva a politikai tanulságokat. Nagyobb rugalmasságot kell biztosítaniuk a források különböző tevékenységek számára történő elosztásához ugyanazon politikai területen, és segíteniük kell abban, hogy a váratlan eseményekre gyors választ adjunk.

Végezetül biztosíthatom Önöket arról, hogy elköteleztem magam a szolgálaton belüli pénzgazdálkodás megfelelő felügyelete mellett. Szolgálataimtól meg fogom követelni, hogy rendszeresen beszámoljanak a pénzügyi ügymenetről, az ellenőrző munka eredményeiről, bármely szabálytalanságra vonatkozó állításról és az Európai Parlament által a pénzgazdálkodást érintő megjegyzésekről.

32. A 2004-2008-ig tartó Daphne II. program elfogadását követően, milyen intézkedéseket kíván tenni az EU-ban folyó nő- és gyermekkereskedelem elleni harc folytatása érdekében?

A Bizottság időben felismerte e jelenség fontosságát, és az alábbiak révén aktív szerepet játszott az emberkereskedelem elleni küzdelemben:

- 1996-ban, 1998-ban és 2000-ben kiadott közlemények;
- Jogalkotási javaslatok pl. az emberkereskedelemmel kapcsolatos büntetésekről és a tettesek ellen az illetékes hatóságokkal együttműködő áldozatok számára biztosítandó ideiglenes tartózkodási engedélyekről; és
- A legjobb gyakorlatokkal foglalkozó szakértők közötti cserék elősegítése, pl. az AGIS és a DAPHNE programok keretein belül szervezett workshopok és az Emberkereskedelemmel Foglalkozó Szekértői Csoport létrehozása által.

Az emberkereskedelem megelőzése, az áldozatok védelme és az emberkereskedők hatékony perbefogása és megbüntetése továbbra is a Bizottság emberkereskedelem elleni átfogó politikájának három alapeleme marad. A közhivatalok és civil társadalmi szervezetek (nem kormányzati szervezetek) közötti koordináció és együttműködés e politika létfontosságú összetevője. Ez a kérdés most és a jövőben is a Bizottság harmadik országokkal folytatott párbeszédének szerves részét képezi.

A Bizottság törekedni fog tevékenységeinek megszilárdítására elsősorban azáltal, hogy értékeli az emberkereskedelem elleni küzdelemről szóló 2002. július 19-i kerethatározat végrehajtását, közzéteszi a szakértői csoport által készített jelentést, valamint jelentést készít a Tanácsnak az eltűnt és szexuálisan kizsákmányolt gyermekekről szóló Childoscope-tanulmány eredményeiről. 2005-ben közleményt teszünk közzé, amely felméri az e probléma elleni küzdelemben tett előrelépést és szükség esetén további intézkedéseket javasol.

A Parlament Jogi Bizottsága (JURI)

1. Szándékában áll-e előmozdítani a magánjogi harmonizációt a piaci integrációhoz kapcsolódó ágazatokban, például a kereskedelmi jog, vagy a szerződések joga területén hozott intézkedések számára?

Prioritásként kezelem a jog érvényesülésén alapuló európai térség létrehozását a polgári és a kereskedelmi ügyekben. Ennek elsősorban a tamperei Európai Tanács által 2000-ben, a „Kölcsönös elismerés programjában" elfogadott kölcsönös elismerés elvén kell alapulnia. Ezért úgy hiszem, hogy a bírósági határozatok Unión belüli kölcsönös elismerését mindenekelőtt az igazságszolgáltatás harmonizált szabályainak elfogadása révén kell megvalósítani egyre több területen, valamint a harmonizált kollíziós szabályok által. Valójában ugyanakkor a kölcsönös elismerés hangsúlyozása nem zárja ki, hogy a magánjog harmonizációjára legyen szükség a tagállamok jogrendszerei közötti kölcsönös bizalom erősítése érdekében. Szükség lehet továbbá bizonyos eljárásjogi minimális szabványok követésének és harmonizációjának biztosítására, mint ahogyan azt a Kölcsönös elismerés programja előrevetítette.

Mindenesetre szeretném hangsúlyozni, hogy a kereskedelmi jogra és a szerződések joga tekintetében léteznek olyan eszközök, amelyek bizonyos területeken, így például a fogyasztói és biztosítási jogban bizonyos fokú harmonizációt eredményeznek. Ezek az eszközök nemcsak a piac további integrációját segítik elő, hanem erősítik az európai jogrendszerek egymás iránti kölcsönös bizalmát is. Ennek értelmében elköteleztem magam a biztostársaimmal való szoros együttműködésre annak biztosítása érdekében, hogy a lényegi polgári jog harmonizációja az ő felelősségi területükön hozzájáruljon ezen célokhoz.

2. Meglátása szerint milyen korlátokat szab a szubszidiaritás elve a magánjogi keresetek során? Elképzelhetőnek tartja-e egyáltalán, hogy közösségi jogszabály írja elő a szerződéses és szerződésen kívüli kötelezettségeket?

Nehéz a szubszidiaritás elvének a közösségi fellépésre gyakorolt hatását *in abstracto* felmérni, nemcsak a polgári jog, hanem a jog egyéb területei tekintetében is. Az a véleményem, hogy a szubszidiaritás elvének követését minden egyes uniós szinten javasolt fellépés esetében külön kell értékelni, az érintett tevékenység céljainak fényében. E tekintetben melegen támogatom a nemzeti parlamentek szerepének növelését a jövőbeli alkotmányban foglaltak értelmében.

Hosszú távon érdekes a szerződéses és nem szerződéses kötelezettségek közösségi törvénykönyvére vonatkozó elképzelés, ugyanakkor fokozatos megközelítésre van szükségünk. Megjelent az európai szerződésjogi cselekvési terv. Mindenesetre meggyőződésem, hogy a „közös referenciakerettel" kapcsolatban végzendő jövőbeli munkát az érdekeltekkel való szoros együttműködésben kell elvégezni, nem pedig csupán kutatói gyakorlatként kezelni. Ezenfelül minden jövőbeli tevékenység formáját a szubszidiaritás elvének megfelelően, körültekintően kell megválasztani.

Mindenesetre a kollíziós szabályok a szerződéses és a nem szerződéses kötelezettségek területén való harmonizációját a „Róma II." néven ismert rendelettervezet elfogadásának elérése, a

modernizációról szóló zöld könyv megfelelő nyomon követése és annak az 1980-as római egyezménnyé („Róma I”) alakítása révén kívánom elérni. Biztos vagyok abban, hogy az ellentmondásokra vonatkozó harmonizált szabályok jelentős lépést jelentenek a polgári jog érvényesülésén alapuló valódi térség létrehozása felé. Meggyőződésem, hogy ezt rövid távon el lehet érni.

3. Milyen további lépéseket tenne az európai igazságügyi és peren kívüli hálózatok fejlesztéséért, miként építene ezekre? Hasznosnak találná-e, ha fokoznák a jogászok és a bírói testületek tagjainak európai szintű képzését? Ha igen, hogyan?

Úgy hiszem, hogy az Európai Igazságügyi Hálózat 2001-ben való létrehozása polgári és kereskedelmi ügyekben nagy mértékben hozzájárult az igazságügyi együttműködés megerősítéséhez, a polgárok igazságszolgáltatáshoz való jogának elősegítését és a közösségi jog hatékony alkalmazását. Céljainak elérése érdekében azonban az Európai Polgári Hálózatnak számítania kell a tagállamok által kijelölt kapcsolódási pontok elkötelezett részvételére és a tagállamok hatóságainak erőteljes támogatására. Ennek működését az elkövetkezendő években szeretném javítani, tevékenységének megszilárdításával és az egyéb európai hálózatokkal (A Határokon Átnyúló Viták Rendezésére Szolgáló Európai Bíróságon Kívüli Hálózat, EEJ-NET) való kapcsolatainak fejlesztése által. Ezért ösztönözni fogom a tagállamokat arra, hogy a hálózat számára nemzeti szinten megfelelő erőforrásokat biztosítsanak.

A büntetőjog területén az Európai Igazságügyi Hálózat hasznát látta annak, hogy titkárságát és költségvetését az Eurojustéba integrálták. Szeretném, ha ez az együttműködés tovább erősödne.

Az igazságügyi szakmák képviselőinek képzése tekintetében egyes közösségi programok (Polgári Keretprogram, AGIS) már jelenleg is biztosítanak támogatást ezen tevékenység számára. Úgy vélem elsősorban, hogy a bírák és ügyészek tapasztalatcseréjének elősegítése igen fontos az Európai Unión belül a kölcsönös bizalom kialakítása, az EU eszközeiről való tudásszint emelése, azok tagállamokban történő megfelelő alkalmazásának biztosítása és a tagállamok és a tagjelölt országok igazságügyi képzésért felelős tisztviselői közötti rendszeres kapcsolatok kiépítése érdekében. Az Európai Parlament által létrehozott „igazságügyi hatóságok csereprogramjára” kavánok alapozni azáltal, hogy állandó kereteket keresek az igazságügyi tisztviselők cseréje és képzése számára.

4. Milyen tényleges előnyökkel jár az eljárási jogszabályok harmonizációja a magánszemélyek és vállalatok számára a határokon átnyúló ügyekben? Elegendőnek tartja-e az e téren eddig meghozott intézkedéseket?

Több előnyt is látok a magánszemélyek és a vállalkozások szempontjából, amelyek az ítélethozatallal kapcsolatos eljárásjogi harmonizációból származnak: az igazságszolgáltatáshoz való jog könnyebb érvényesítése, egyszerűbb és hatékonyabb eljárások és a felek jogainak megfelelőbb garanciái – mindez lehetővé teszi a végleges döntések kölcsönös elismerését is. Ma például egy több országban adósokkal rendelkező vállalkozásnak minden egyes országban eltérő

eljárást kell követnie a pénz behajtására, eltérő űrlapokkal, eltérő határidőkkel, eltérő eljárási lépésekkel stb. Támogatom az európai fizetési meghagyási eljárásról szóló rendeletjavaslatot. Érdekesnek találom, hogy a javaslat nem ütközik a meglévő eljárási jogokkal, hanem új, szabadon választható eljárást hoz létre és bocsát a hitelezők rendelkezésére. Ezek után minden egyes esetben az ő döntésükön múlik, hogy a nemzeti eljárással vagy az európaival kívánnak élni.

Meggyőződésem, hogy a harmonizációt a nemzeti hagyományok tiszteletben tartásával kell elvégezni és csak a szükséges kérdésekre kell korlátozni, továbbá csak a „határon átnyúló vonatkozású" ügyekben kell megvalósítani, ami számomra nem jelenti azt, hogy csupán az úgynevezett „határokon átnyúló ügyekre" kellene korlátozódnia. Például nem kellene megtiltanunk, hogy az egyik tagállamban lévő vállalkozás a másik tagállamban lévő adósaival szemben olyan európai eljárást alkalmazzon, amely nemzetközi versenytársai számára rendelkezésre áll. Ez a mindenki számára az igazságon alapuló egységes térség céljával ellentétes volna és a diszkrimináció kérdését is felvetné. Ugyanez vonatkozik minden olyan jövőbeli jogszabályra, amelynek célja a minimális eljárási garanciák biztosítása a kölcsönös elismerés lehetővé tétele érdekében: per definitionem a jogszabály nem különböztetheti meg a „belső" és a „határokon átnyúló" ügyeket.

A harmonizációból származó előnyök természetszerűleg az európai jogszabályok minőségétől fog függeni; ezen a területen komoly törekvéseim vannak, és számítok az Önök támogatására.

5. Ami a nemzetközi magánjogot illeti, miként viszonyulna a jövőben a Hágai Egyezményhez, különös tekintettel a Parlament aktívabb szerepére? Lát-e bármiféle nehézséget a származási ország elvének a nemzetközi magánjoggal történő összeegyeztetése tekintetében? Milyen nemzetközi szintű lépéseket tenne, ha tenne, az interneten bonyolított ügyletekre alkalmazandó jogszabályokkal kapcsolatos egységes szemléletmód biztosítása érdekében?

A Nemzetközi Magánjogról szóló Hágai Egyezményt a rendelkezésünkre álló egyik legjobb fórumnak tartom ahhoz, hogy a harmadik országokkal való kapcsolatainkat az igazságügyi együttműködés területén polgári és kereskedelmi ügyekben egységes, szervezett és multilaterális módon fejlesszük. Ezért eltökélten fogok munkálkodni azon, hogy a lehető leghamarabb lezárjuk az Európai Közösség ezen szervezethez való csatlakozásáról folytatott tárgyalásokat. Mindent meg fogok tenni azért, hogy a Szerződés keretein belül módot találjunk az Európai Parlament jogos érdekeinek figyelembe vételére a Hágai Egyezménnyel kapcsolatos különböző tárgyalásokon.

Úgy vélem, hogy a nemzetközi magánjog és a származási ország elve kiegészítik egymást. A jogi ellentmondásokra vonatkozó szabályok (akár csak a nemzeti jogban, a közösségi jogban vagy nemzetközi szerződésekben szerepelnek) célja annak meghatározása, hogy nemzetközi helyzetekben mely jogot kell alkalmazni. Ennek kritériumai nem annyira a különböző jogok tartalmát érintik, hanem inkább a jogok közötti kapcsolatokat és az adott helyzetet. A származási ország elve rendkívül fontos. Azt jelenti, hogy az Európai Közösségen belül valamely tagállam jogának alkalmazása másik tagállamban lévő vállalkozásokra nem járhat az áruk és szolgáltatások szabad mozgásának indokolatlan korlátozásával.

Az Interneten folytatott tranzakciókra alkalmazandó jogról különböző nemzetközi fórumokon folytatott tárgyalások rendkívül összetettek, figyelembe véve az érdekeltek eltérő érdekeit és a különböző nemzeti hagyományokat. Örömmel járulok hozzá aktívan ezekhez a tárgyalásokhoz a globális kontextusban is működő, megfelelő megoldások megtalálása érdekében.

6. Milyen intézkedéseket kíván tenni annak biztosítása érdekében, hogy a tagállamok teljes mértékben átvegyék és megfelelően alkalmazzák az uniós jogszabályokat? Indítványozna-e büntető intézkedéseket a 228. cikk alapján, nevezetesen az Európai Bíróság előtti, a Szerződés megsértése miatti eljárás keretében? Vannak-e egyéb módszerek ugyanezen eredmény elérésére?

A közösségi jog – a Szerződés és a másodlagos jogforrások (rendeletek, irányelvek és határozatok) – végrehajtásának elsődleges felelőssége a tagállamoké. A Bizottság és a tagállamok közötti együttműködés ugyanakkor a közösségi jog alkalmazása hatékony ellenőrzésének létfontosságú eleme.

Minden erőfeszítést megteszek annak érdekében, hogy a tagállamoktól pontos információkat gyűjtsünk az uniós eszközök átültetésére vonatkozó jogszabályokról és a végrehajtásukkal kapcsolatban végzett gyakorlati intézkedésekről. Ragaszkodni fogok hozzá, hogy a következetlenségeket alapos elemzés alapján feltárjuk, és nem fogok visszariadni nyilvánosságra hozataluktól sem. A jelenlegi jogi keretek között az EU-Szerződés VI. címe alá tartozó kérdésekre az EK-Szerződés 226. cikke nem alkalmazható és az ellenőrzés eszközei korlátozottak.

Ezért javítani kívánom egyrészt az EU-jog érvényesítésére irányuló megelőző lépéseket, másrészt a megfelelő alkalmazására vonatkozó ellenőrző eszközöket és gyakorlatokat.

Tovább kívánom fejleszteni ezeket a módszereket, valamint biztosítani szándékozom, hogy a közösségi jog valamennyi felelősségem alá tartozó területén érvényesek legyenek, ahol hasznosak lehetnek az ellenőrzés megelőző szakaszának erősítése érdekében. A használandó módszerfajták például a következők: a közösségi jog speciális területeit értelmező közlemények (a Szerződés és a másodlagos joganyag tekintetében egyaránt), szakértői bizottságok és hálózatok alkalmazása a Bizottság segítésére, valamint *ad hoc* szakértői munkacsoportok létrehozása speciális területeken az információk és a helyes gyakorlatok tagállamok közötti megosztása érdekében.

Egyszersmind meg kívánok bizonyosodni arról, hogy az elfogadott eszközök megfelelő végrehajtását rendszeresen és alaposan ellenőrzik, és hogy a Bizottság által a rendelkezésre bocsátott információk alapján készítendő jelentést következtetéseivel együtt a Parlamenthez eljuttatjuk. Az ilyen jelentéseknek politikai hatása is van, és érzékeny kérdésekben, például az európai elfogatóparancs végrehajtása esetében gyakran széles körű vitákat válthatnak ki.

A közösségi jogszabályok megsértésére vonatkozó gyanúkra vonatkozó eljárást a Szerződés 226. és 228. cikkében meghatározott, a Szerződés megsértése miatt indított, többlépcsős eljárásnak megfelelően hajtják végre. Ezen eljárásokat arra alkalmazzák, hogy a közösségi joggal kapcsolatos kételyeket eloszlassák, véget vessenek a Szerződés megsértésének és így biztosítsák a Közösség jogi rendszerének megfelelő működését.

Ha azt a korai szakaszt követően, amelyben az Európai Bíróság a Szerződés 226. cikke értelmében a Szerződés megsértéséről hozott döntést, valamely tagállam elmulasztotta a Bíróság által hozott ítélet gyors végrehajtását, azt az EU-jog legsúlyosabb megsértésének kell tekinteni. Nem férhet kétség ahhoz, hogy a Bizottság ezeket az ügyeket a 228. cikk alkalmazásával fogja kezelni, ami adott esetben az ügy másodszori Bírósághoz utalását eredményezheti, amelyhez ezúttal büntetés kivetése is társul.

Mint már említettem, a Szerződés megsértése miatt indított eljárás fő célja elérni, hogy a tagállamok tartsák be az EU jogát, és ezáltal lehetővé tenni az uniós polgárok és vállalkozások számára, hogy a nekik járó jogokkal teljes körűen élhessenek.

Ezt néha olyan mechanizmusokkal lehet hatékonyan elérni, amelyek a kötelezettség teljesítésének elmulasztásakor alkalmazható hivatalos eljárást kiegészítik vagy helyettesítik.

Az alábbi kiegészítő mechanizmusokat említhetném meg:

1- Egy adott ágazatra vonatkozó közösségi szabályok többszöri és folyamatos megsértése esetén a tagállammal folytatott általános tárgyalások néha hatékonyabbnak bizonyultak a Szerződés megsértése miatt indított eljárásnál.
2- Az úgynevezett „csomagülések”, amelyek lehetővé teszik a Bizottság és a tagállamok illetékes hatóságai közötti állandó párbeszédet és együttműködést azáltal, hogy ügyek „csomagját” tárgyalják meg és a jogi eljáráson kívüli megoldásokat keresnek.

3- Az olyan irányelvek alkalmazása esetében, amelyek igen nagy számú polgár számára hoztak létre jogokat, és amelyek eseti kezelést és megoldást kívánnak, az ad hoc kapcsolódási pontok hatékonyaknak bizonyulhatnak.

4- Végül a független és szakosodott nemzeti hatóságok létrehozása bizonyos esetekben hozzájárul a Bizottságra a Szerződések őreként ruházott feladatok teljesítéséhez.

7. Milyen konkrét lépéseket szándékozik tenni azért, hogy a tagállamok időben átvegyék a közösségi jogszabályokat? Képzeljen el egy olyan helyzetet, amelyben számos tagállam, közöttük az Ön országa is késlekedik egy lényeges liberalizációs irányelv bevezetésében. Az intézkedés bizonyos körökben rendkívül népszerűtlen, és éppen közelegnek a helyi önkormányzati választások. A Parlament a Szerződés megsértése miatti eljárás indítását szorgalmazza, és a Jogi Szolgálat is készen áll a cselekvésre. A miniszter felhívja Önt otthonról. Mit mond neki? Mit mond a Parlamentnek?

Annak szavatolására, hogy a közösségi politikákat hatékonyan végrehajtsák és azok a kívánt hatást érjék el a polgárok elégedettségére, az intézményeknek biztosítaniuk kell, hogy a közösségi jog alkalmazását hatékonyan ellenőrizzék. Ezt az ellenőrzési feladatot az Európai Bizottságra mint a „Szerződések őrére” ruházták kizárólagos szerepként.

A Bizottság már működtet egy egyszerűsített és gyorsított eljárást a nemzeti végrehajtás kezdeti követelményeinek nyomon követésére, a nemzeti végrehajtási intézkedésekről szóló tájékoztatás

formájában. Ez az eljárás automatikus áttekintést nyújt arról, hogy a tagállamok mit tettek, és ezt azonnal nyomon is követi. Ez az eljárás az elmúlt években hatékonyan működött, és továbbra is alkalmazzuk a késői bejelentésekre vonatkozó átfogó törekvésként.

A Bizottság már számos intézkedést vezetett be az irányelvek átültetésének tökéletesítésére. A Bizottságnak ezen eszközöket kezdeményező módon kell alkalmaznia, és erősítenie kell szerepüket a lehető legjobb eredmény elérése érdekében.

Amennyiben a valamely tagállammal folytatott tárgyalások végén a tagállam az átültetés tökéletesítésére irányuló valamennyi pozitív intézkedés ellenére sem talál olyan megoldást, amely megfelel a közösségi jognak, a Bizottságnak meg kell tennie a szükséges lépéseket a Szerződés által meghatározott feltételek szerint. Ez az eljárás természetesen meglehetősen hosszú, és a tagállamnak számos lehetősége nyílik álláspontjának megvédésére.

Ha egy nehéz politikai helyzetben lévő miniszter felhívja az illetékes biztost, a biztosnak meg kell hallgatnia őt. Ám ha nincsenek a korábbi helyzetet módosító új elemek, úgy a biztosnak nincs indoka álláspontját megváltoztatni, tehát mindennek a Szerződéssel összhangban kell folynia. Az Európai Unió rendszere a jogállamiságon alapul, és ez alól a tény alól egy miniszter sem bújhat ki. A Parlamentet a hatályos jogszabályok és az eljárás nyomon követéséről szóló keretegyezmény értelmében tájékoztatni kell. Az ilyen helyzet megköveteli, hogy biztosítsuk az egyensúlyt a szabályok tiszteletben tartása és azon helyzet elkerülésének szükségessége között, hogy a Bizottság a választási kampány részévé váljon.

8. Hogyan segíti elő a Parlamentnek a Bizottság végrehajtási hatásköre (komitológia) feletti ellenőrzési jogát? Készen áll-e arra, hogy a Parlament számára ugyanolyan bánásmódot, illetve az információkhoz való ugyanolyan mértékű hozzáférést biztosítson, mint a Tanácsnak? Lehetségesnek tartja-e, hogy az Alkotmány rendelkezéseket hozzon ebben a kérdésben?

Egyetértek abban, hogy az átláthatóság az elszámoltathatóság biztosításának kulcsfontosságú eleme. Különösen az úgynevezett „komitológiai” bizottságok működésével kapcsolatban kívánom felhívni a Parlament figyelmét arra, hogy a Tanács 1999/468/EK határozata már széles körű átláthatóságra vonatkozó intézkedéseket ír elő a Bizottság számára, beleértve a meglévő bizottságok listájának és a bizottságok tevékenységéről szóló éves jelentés közzétételét is.

Ezen széles nyilvánossághoz szóló átláthatósági intézkedések mellett a Tanács határozata az Európai Parlament számára biztosítandó privilegizált információk rendszeréről is rendelkezik, amelyet korábban az EP és a Bizottság közötti keretegyezmény határozott meg. Ez lehetővé teszi az EP számára, hogy a komitológiai bizottságok munkájáról tájékozódjon, és elsősorban, hogy gyakorolja ellenőrzési jogát az együttdöntési eljárással elfogadott jogszabályok végrehajtási intézkedéseire vonatkozóan. Hozzá kell tennem, hogy 2003-ben a Bizottság a nyilvánosság számára hozzáférhető nyilvántartást hozott létre a Bizottság által az Európai Parlamenthez eljuttatott komitológiai dokumentumokról. Ez a nyilvántartás közvetlen hozzáférést is biztosít a nyilvánosság számára számos dokumentumhoz.

Az alkotmány meghatározza a Bizottság végrehajtó hatáskörének jogi kereteit azáltal, hogy különbséget tesz egyrészt az átruházott rendelkezések között, amelyekkel a Bizottság a törvények és kerettörvények nem lényegi elemeit kiegészítheti vagy módosíthatja (amelyeket illetően az EP és a Tanács azonos helyzetben van: I-36. cikk), másrészt pedig a valódi végrehajtási aktusok között (amelyeket illetően a szabályokat és az általános elveket törvény határozza majd meg (pl. együttdöntéssel): I-37. cikk). Az alkotmány mindazonáltal nem vezet be újabb elemet az átláthatóságra vonatkozóan a Bizottság ilyen jellegű hatáskörének gyakorlása során.

9. Milyen mértékben szándékozik elkötelezni magát a jogalkotás tökéletesítését, a régi, idejétmúlt jogszabályok hatályon kívül helyezését és a bonyolult jogszabályok egyszerűsítését szolgáló intézményközi megállapodások mellett? Különös figyelmet fordítanak majd erre a kérdésre a kiterjesztett hatáselemzés során?

A Bizottság már 2002-ben átfogó cselekvési tervet indított a jogalkotás tökéletesítéséről, amely meghatározza, hogy a Bizottság milyen összefüggésben és alapon járuljon hozzá a jogalkotás tökéletesítéséről szóló intézményközi megállapodás végrehajtásához.

Teljes mértékben támogatom a jelenlegi Bizottság a jogalkotás tökéletesítésére vonatkozó napirendjét, és természetesen fáradozni fogok e lényeges feladaton az új Bizottságban annak biztosítására, hogy az új jogszabályok ne legyenek túl összetettek, hogy az elavult jogszabályokat hatályon kívül helyezzük, és hogy a régi jogszabályokat egyszerűsítsük.

Hozzá kell tennem, hogy a bel-és igazságügy területén viszonylag új acquis létrehozása miatt munkám az új jogszabályok egyszerűségének és minőségének biztosítására fog összpontosulni.

A Bizottságnak a politikai javaslatok hatásának értékelésére vonatkozó, integrált és több szektort magában foglaló megközelítése[1] központi szerepet fog kapni azon kötelezettségem teljesítésében, hogy a bel- és igazságügy területén a jogszabályok minőségét és egyszerűségét biztosítsam.

10. Az Európai Bizottság egy, az Európai Unió, mint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló egységes térség kialakítását célzó új, 2004-2009-es program jövőbeli irányvonalainak előkészítésén dolgozik. Melyek a prioritásai a polgári jog és az eljárásjog területén?

Természetesen fontos a már elfogadott „acquis” teljes körű és megfelelő végrehajtása, és elköteleztem magam arra, hogy e feladatnak a szükséges mértékű figyelmet szenteljem. Ezenfelül minden, a polgári ügyek Európai Igazságügyi Hálózata által biztosított lehetőséggel élni fogok annak érdekében, hogy a közösségi eszközök hatékony és ésszerű alkalmazását elősegítsem. Emellett meggyőződésem, hogy a végrehajtás által megkövetelt mértékű figyelem

nem ad okot arra, hogy az új jogalkotási eszközök elfogadásában késlekedjünk, amint azt a Bizottság tavaly júniusi közleménye is hangsúlyozta.

Ezért elköteleztem magam a tamperei megbízás fennmaradó elemeinek előrevitele és a kölcsönös elismerés programjának teljes körű végrehajtása mellett (nevezetesen azon területeken, ahol az európai kölcsönös elismerés szabályai nem léteznek). Továbbra is figyelmet fordítok a kölcsönös elismerés programján kívüli területekre is. Úgy érzem például, hogy a polgárok és a gazdasági szereplők kibővített kölcsönös elismerésre irányuló szükségletei nem csupán az igazságszolgáltatási határozatokra korlátozódnak. Egy belső határok nélküli egységes területen például a lehető legszabadabban kellene mozogniuk a magán- és közokiratoknak, és az okiratok szabad mozgását korlátozó igazgatási formaságokat el kell törölni vagy a legszükségesebbre kell csökkenteni. Politikám részét képezik majd ezenkívül az EU-n belüli bírósági határozatok hatékonyabb végrehajtására irányuló erőfeszítések, amelyek a közös, polgári jog érvényesülésén alapuló térség „Akhillesz-sarkát" jelentik. Magától értetődően biztosítani fogom, hogy a további jogalkotási fejlődés tiszteletben tartja majd a tagállamok jogi és igazságügyi hagyományait, és hogy csak a minden érdekelttel lefolytatott kiterjedt egyeztetés után kerülnek majd előterjesztésre.

11. A Hágai Nemzetközi Magánjogi Konferencián a vállalatközi ügyletekre vonatkozó bírósági megállapodások kizárólagos választásáról szóló egyezmény („Egyezmény") előkészítése az utolsó fázisban van. Az EU képviseletében az Európai Bizottság vesz részt az Egyezményt előkészítő tárgyalásokon. Időközben a Bizottság konzultációt kezdeményezett a nyilvánossággal e témakörben. Mi az álláspontja a tárgyalások kimenetelét illetően? Javasolja-e, hogy az EU csatlakozzon az Egyezményhez?

Az említett egyeztetési dokumentum elolvasása elég ahhoz, hogy bárki megértse, milyen összetett a bírósági megállapodások kizárólagos választásáról szóló egyezmény tervezete és milyen nehezek a folyamatban lévő tárgyalások. A nyilvános egyeztetés célja lehetővé tenni a Bizottság számára, hogy jobban megértse az európai vállalkozások és egyéb érdekelt felek aggodalmait, és hogy jobban felmérhesse a tárgyalások során vizsgált különböző lehetőségek esetleges hatásait. Meggyőződésem, hogy egy sikeres egyezmény nagy segítség lenne a nemzetközi kereskedelem számára és az európai üzleti élet javára válna. De minden a tárgyalások eredményétől függ: ha kiegyensúlyozott egyezményt sikerül létrehozni, amely az európai vállalkozások jogos érdekeit védi, természetesen támogatni fogom, hogy a Közösség csatlakozzon hozzá. Mindenesetre az egyezmény fontosságára tekintettel úgy vélem, hogy a tárgyalások lezárása után a végleges szöveg ismeretében megfelelő hatásfelmérést kel végezni, mielőtt a Bizottság javaslatot tesz a Tanácsnak az egyezményhez való csatlakozásról.

12. A polgári jogok védelme a jogállamiságon alapuló demokratikus rendszer központi eleme. Az alkotmányos szerződés részét képező Alapjogi Charta valamint az európai jogrendszer – még saját tagállamukkal szemben is – további védelemmel ruházza fel a polgárokat. Ez érinti a polgárokat mint fogyasztókat, munkavállalókat, nyugdíjasokat, betegeket, diákokat,

köztisztviselőket, de az Unió alanyait is az európai közigazgatás és annak alkalmazottai tekintetében. Melyek a prioritásai a polgárok jogi és bírósági védelmét illetően?

Teljes mértékben egyetértek a polgárok jogai védelmének fontosságával, amelyeket valamennyi tagállam jogrendszerében hatékonyan védeni kell.

E tekintetben úgy látom, hogy a hatékonyság javításának és az igazságszolgáltatás működésének kell általános elsőbbséget élveznie. Ezért is fogom támogatni az Európai Bizottság az Európa Tanács keretein belül Az Igazságszolgáltatás Hatékonyságára („CEPEJ") irányuló munkáját és ahhoz hozzá fogok járulni. Az Unió hatáskörének keretein belül természetesen feladatunk lesz értékelni az igazságszolgáltatás hatékonyságával kapcsolatos számos szempontot (késedelmek csökkentése, a határozatok hatékony végrehajtása stb.).

Úgy hiszem, hogy a polgárok jogainak védelme az igazságszolgáltatáshoz való jog hatékony érvényesülését is magában foglalja, ahogyan azt a strasbourgi bíróság kimondta. Természetesen kész vagyok e cél érdekében dolgozni az Európai Unió vonatkozásában, és szándékom nem elméleti vagy csalóka, hanem gyakorlati és hatékony jogok biztosítása. E tekintetben a jogi segélynyújtásról és a bűncselekmények áldozatainak járó kártérítésről szóló irányelv is mutatja az EU azon szándékát, hogy javítsa a polgárok jogainak védelmét. Célom ezen irányelvek megfelelő végrehajtásának biztosítása a tagállamokban, illetve szükség esetén ezen szabályok kiegészítése ugyanezen célt szolgáló, új intézkedések elfogadása révén.

13. 2004. április 28-án az Európai Bizottság javaslatot nyújtott be egy, az Európai Unió területén a gyanúsítottakat és vádlottakat a bűnügyi eljárások során megillető jogokról szóló kerethatározatra. Egyetért-e azzal, hogy ez a kérdés elsődleges fontosságú az EU számára a kölcsönös bizalom megteremtése érdekében, figyelembe véve, hogy az alapvető jogokra jelentős hatást gyakorló jogi eszközök, mint például az európai elfogatóparancs, már hatályban vannak? Hogyan kívánja megteremteni annak feltételeit, hogy ezt a jogi aktust a lehető leghamarabb el lehessen fogadni?

Teljes mértékben támogatom azt a nézetet, hogy alapvető fontosságú egy olyan intézkedés, amely biztosítja a védelemhez való jogot és erősíti a kölcsönös bizalmat. A magánszemélyek jogainak védelmére vonatkozó intézkedést Tamperében ugyanakkor mérlegelték, amikor az európai elfogatóparancshoz hasonló eszközöket és egyéb, bűnvádi eljárást lehetővé tevő kezdeményezéseket is; az intézkedés nem az e kezdeményezésre adott válasz eredménye, inkább annak megfelelője. Az egyes bűnügyi eljárási jogokra vonatkozó javasolt kerethatározat a büntetőjog területén valamennyi kölcsönös elismeréssel kapcsolatos intézkedést zökkenőmentesebb működésűvé tesz, mivel a tagállamok hajlandóbbak lesznek elfogadni, hogy más tagállamoknak megfelelő biztosítékaik vannak. Fontos, hogy az e területen dolgozók és az európai elfogatóparancshoz hasonló kölcsönös elismerési eszközökkel foglalkozók elegendő bizalommal rendelkezzenek a többi Unión belüli igazságszolgáltatási vagy rendőri szervvel szemben, hiszen folyamatos és zökkenőmentes működése a sikerbe vetett bizalomtól függ.

Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni azért, hogy a Tanács a javasolt kerethatározatot elfogadja és a tagállamok a lehető leghamarabb végrehajtsák. A kérdés csak az, hogy a Tanács egyhangú döntést tud-e hozni. Néhány tagállam korábban tartózkodást mutatott. Elődöm, Vitorino biztos meghallgatta a tagállamok képviselőinek álláspontját, amikor az ezen intézkedést megelőző, eljárásjogi biztosítékokról szóló zöld könyvet 2003 márciusában, Veriában a bel-és igazságügyi tanács nem hivatalosan tárgyalta, és a javaslat benyújtása előtt széles körű egyeztetés zajlott. A jóváhagyott szöveg számos, az egyeztetési szakaszban kifejezett aggodalmat figyelembe vesz; remélem, hogy ezen aggodalmakat megfelelően sikerült eloszlatni ahhoz, hogy a tiltakozásukat kifejező tagállamok is támogatásukról biztosítsák a javaslatot.

14. Mit tekint az elkövetkező évek prioritásának és céljának a jog érvényesülésének európai térségére vonatkozó tamperei ütemterv megvalósítása érdekében, különösen a polgári és kereskedelmi jog vonatkozásában?

Az egyik korábbi kérdésre adott válaszomban meghatározott megközelítés magában foglalja, hogy számos speciális tevékenységgel és jogalkotási javaslattal fogok foglalkozni.

A tamperei ütemtervben foglalt fennmaradó intézkedések végrehajtása érdekében elköteleztem magam a nem szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló „Róma II" javaslaton, a javasolt fizetési meghagyásról szóló rendeleten, valamint a kisebb követelésekről és a közvetítésről (ADR) szóló jövőbeli javaslatokon való munkám folytatása mellett.

Ezenfelül hamarosan javaslatokat nyújtok be az eltartási kötelezettségekről és a szerződéses kötelezettségekre vonatkozó jogról szóló római egyezmény („Róma I") modenizációjáról és közösségivé tételéről.

Munkámat két síkon kívánom folytatni: először, a kölcsönös elismerés kialakítása a program alá tartozó két kulcsfontosságú területen, a végrendeletek, az örökösödés, illetve a családjog vagyoni vetületeinek területén, másodszor a már elfogadott eszközök, főként a Brüsszel I és a Brüsszel II rendeletek működésének értékelése annak érdekében, hogy tökéletesítsük őket és tovább haladjunk az „exequatur" intézményének fokozatos megszüntetése felé, amihez kisegítő intézkedések, mint például bizonyos minimális eljárási garanciák kidolgozására lesz szükség a tagállamok közötti bizalom megerősítése érdekében.

Az egyéb területeken végzett tevékenység, mint például az egyes magán- és közokiratok elismerésének előmozdítása tekintetében egyébként úgy vélem, hogy az örökösödés, a vagyoni nyilvántartás aktualizálásához szükséges okiratok stb. kölcsönös elismerésének javításához további fellépés lesz szükséges. Végül, a végrehajthatóság tekintetében a lehető leghamarabb megkezdem a megfelelő egyeztetéseket és az előkészítő munkát a már említett területeken (mint például az ideiglenes és védelmi intézkedések, a hitelezők követeléseinek átláthatósága és bankszámlák csatolása), valamint megvizsgálom, milyen egyéb intézkedések szükségesek a bírósági határozatok hatékony végrehajtásának biztosításához.